

Pokoli tömjén

A stylized illustration in white and light gray on a black background. It features a silhouette of a detective wearing a fedora and a trench coat, holding a cigarette. To the left of the detective is a large, billowing cloud of smoke or steam.

CSIKÓS I. ATTILA
ÖSSZEGYŰJTÖTT ÍRÁSAI

IV

Csikós I. Attila

Pokoli tömjén

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai

Sorozatszerkesztő: Petőcz Tamás

A sorozat kötetei:

- I. Tövises utakon
- II. A vén Kaszás majálisán
- III. Csak holnap lesz
- IV. Pokoli tömjén
- V. Porszemektől a csillagokig
- VI. Álmok Asszonya
- VII. Gazdátlan paripák
- VIII. Szálljatok, emlékek
- IX. Visszhang
- X. A Tókirály palotája
- XI. Emberek a Földön
- XII. Főpróba

Csikós István Attila

Pokoli tömjén

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai IV.

Petőcz Tamás, Békéscsaba, 2025

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai IV.
Pokoli tömjén

Szerkesztés, borítóterv: Petőcz Tamás

© Csikós István Attila jogutódjai, 2025

A könyv kereskedelmi forgalomba nem került, kizárólag házi használatra készült. A részben vagy egészben történő nyilvános előadása, nyomtatott vagy digitális megjelentetése, sugárzása a jogutódok írásos engedélyéhez kötött.

ISBN 978-615-6922-03-8

Előszó a sorozathoz

Egy négy évtizede lezárult, de eddig még be nem mutatott életművet tart kezében az olvasó. Csikós István Attila (1912-1983) noha rendkívül termékeny költő volt, életében nem ismerte el a szakma, nem emelte fel a nagyjaihoz, és ha ő sérelmezte is ezt, érdemes figyelembe venni, hogy az előtte feltáruló lehetőségek és a döntései egy olyan karrierutat köveztek ki, melyben nem adatott meg neki a bejárás azokba a társasági körökbe és szellemi műhelyekbe, melyek biztosították volna számára a legnagyobbakra jellemző kivételes műveltséget, a széles látókört, az inspiráló közeget és a megjelenési lehetőséget. Ugyan foglalkozott társadalmi kérdésekkel, de nem tudott sem újat mondani, sem újszerűen elmondani a már megénekelteket. A sikerek elmaradtak, figyelme ezért másfelé terelődött.

Valójában már egészen hamar érződött, hogy nem a nép költője lesz, ugyanis nem a költészet korszerű hangján szólt, emiatt nem tudta könnyen magához fogadni őt sem a szakma, sem a szélesebb olvasóközönség. Nem vált médiummá, aki önmagát félretéve korának nagy kihívásait, vagy az emberi lét általános, örökös drámáit öntötte volna alakba, és kínált volna rájuk gyógyírt. A népszerűség azért is kerülhette el, mert ami őt foglalkoztatta, az olyan megkínzott lelkivilágról tanúskodik, amit még abban az időben is kevesen éreztek a sajátjuknak. Csikóst kevésbé érdekelte a külvilág, ő inkább egy magányos költő volt, aki bent maradt önnön valójának szűk univerzumában, aki a saját „fájdalmát és örömet” dalolta el. A saját szorongással, félelemmel, csalódással teli érzélemléviája visszhangzik verseken, köteteken keresztül, mintha egy mókuserékszerű csapda fogságába ragadt volna.

Csikós karakterét saját csapdába esettségének visszhangjai igen határozottan körvonalazzák. Szinte látjuk magunk előtt az em-

bert, aki dühös a körülményei miatt; aki eleinte bizakodik, de hamarosan már semmi reménye nem marad azíránt, hogy a jövőben bármi is jobb lehet; aki később beletörődik a nincstelenségbe; aki kétségbeesetten igyekszik biztonságba helyezni magát egy nőnél; aki állandóan a kapcsolat elvesztésétől retteg; aki belefárad az állandó küzdelembe; aki ugyan áldozata az életnek, mégis – más lehetőséget nem látva – abbahagyja a menekülést, megáll, szembe fordul, és büszkén néz szembe a valójában saját maga által választott végzetével. Sebzett belső világa újra és újra arra kényszeríti, hogy létünk legalapvetőbb kérdésével foglalkozzon: már egészen fiatal korától kezdve fél szemmel mindig a mögötte tornyosuló halált figyeli. Az elmúlás gondolatának állandó, közeli jelenléte végigkíséri a munkásságát, miközben a hozzá való viszonyulása az idő során változik. Sokáig az életbe menekül előle, hajtja a nőket, kapcsolódni próbál, rendszeresen fordul az alkoholhoz is. A menekülés ellenére kérlelhetetlenül utoléri az érzés, miszerint az útja hamarosan véget ér. Később megpróbálja magához ölelni a félelmet, és szinte már emelt fővel várja a halál – minduntalan elmara-dó – érkezését. Végül ő maga megy elébe. Sorsát már az első versei is előrevetítik, s életművét követve úgy bontakozik ki előttünk, mint egy antik görög dráma tragédiája.

Csikós számára a költészet csatornaként is funkcionált, mely által könnyíteni tudott érzelem- és gondolatvilágának nyomasztó súlyán; egy csatorna, ami segítette őt napról napra tovább létezni. Munkásságának erői pedig épp ebben állnak. Érzékeny volt, de a vele történetek nem megérintették, hanem elárasztották, és ezek az intenzív érzelmi felindulások voltak azok, melyek a műveit életre hívták. Emiatt az írásai technikai megformáltsága jellemzően nyersebb, viszont nem finomkodnak, naturalisak, őszinték, szenvedélyesek, zubognak, mélyről jönnek, mélyre céloznak. Eleven sebek. A versei ugyanígy gyakran nem megérintik, hanem megmarkolják az olvasót. Az elárasztottságon időnként sikerült

úrrá lennie: a legszebb költeményei azok közül kerülnek ki, amikben képessé vált közel engedni magához a nehéz érzéseit, mégsem váltak kezelhetetlenné. Habár a költészet egy megküzdési eszköz volt számára, ez az eszköz alkalmassá vált másra is: néha üzent vele szeretteinek, nosztalgiazott régi emlékek között, és olykor még történetmesélésre is vállalkozott – nem beszélve a színpadra írt műveiről. Művészetének gerincét azonban a fentebb részletezett érzelmi atmoszféra hatja át. Nem csak az beszédes, amiről írt, hanem az is, amiről hallgatott. A fiáról alig tesz említést: a család gondolata nem foglalkoztatta, a jövőre nem tudott gondolni, hiszen állandó menekülésben volt.

Küzdelmek mögött felsejlik egy másik nagy erénye: a szó szoros értelmébe vett átlagember szempontjából láthatjuk a történelemet. Benne látjuk – a maga őszinte valójában – a harcárokból fagyoskodó katonát, a heves szerelemben égő fiatal felnőttet, a gyárban robotoló munkást vagy az elmúló életében értéket kereső idős embert – különböző szerepekben látjuk őt, amint épp próbál eligazodni az életben. Emiatt a szubjektív, kendőzetlen írásmód miatt Csikóst talán nem túlzás naiv költőként emlegetni.

Csikós a verseit eleinte füzetekbe írta kézzel, később A/5-ös papírokra gépelte, így alakult, hogy a legtöbb költeménye épp olyan hosszú, ami egy kitalakú füzet oldalát kiteszi. Meglévő írásait 1954-ben három nagy kötetbe rendezte: *Álmok Asszonya*, *Pokoli tömjén* és *Porszemektől a csillagokig*. Négy másik kötet csatlakozott hozzájuk: 1955-ben az eposzi *Ember a Földön*, 1956-ban a verses meséit gyűjtő *A Tókirály palotája*, 1957-ben a színműveket tartalmazó *Főpróba* és a megzenésített verseit gyűjtő *Dalok szárnyán*. Ezekből valamilyen okból kimaradtak a korai versei, a novellái és számos más írása mellett – értelemszerűen – a később született versei is. A három nagy verseskötet több alkötetet foglalt magába, amik szétbontásával, valamint a kimaradt munkák beemelésé-

vel kialakult a most látható tizenkét kötetes felosztás. A kritikai kiadás igényével szemben egy olyan népszerűsítő összeállítás létrehozása volt a cél, amely segíti az olvasót közel kerülni az életműhöz. Ennek érdekében az alapszöveg részesült a helyesírás korszerűsítésében, igyekezve minél többet megtartani a versíró stílusából. Ez már tartalmazza azokat a változtatásokat is, melyeket Csikós maga jelzett, de életében már nem végzett el. (Mivel a versíróval már nem lehet egyeztetni a változtatásokat, csak remélni lehet, hogy mindezt az öröksége gondozásának tekintené, s nem megrongálásának.) Mivel több kötet párhuzamosan íródott, ezért a sorrend az életrajzi kapcsolódásokra támaszkodik. A tizenkét kötet végleges sorrendje és tartalma a következőképp alakult:

I. *Tövises utakon* – a kötet első fele fogja össze Csikós legkorábbi írásait. A *Tövises utakon*t eredetileg külön füzetként kapta ajándékba a későbbi, első felesége 1931-ben. Magába foglalja a *Magyar Cserkész* folyóiratban megjelent verseit is. A másik fele a *De megfakultak a virágok*. A két kis kötet bejárja a házasságuk teljes ívét a szerelemtől kezdve a gyerekek születésén át az 1952-ben bekövetkező válásukig, de mellettük tartalmaz más, változatosabb témákból merítő költeményeket is.

II. *A vén Kaszás majálisán* – a fronton és a hadifogságban írt verseit gyűjtötte ide. Egészen megindítóak ezek az írások: telve vannak félelemmel, hazaszeretettel, honvágygal, az életről való tűnődéssel. A hazai költészet számára is különleges értéket képviselhetnek azok, amikben a második világháború lövészárkaiban megbúvó katonák lelkivilágába nyújt betekintést. Keletkezése a *Tövises utakon* és a *De megfakultak a virágok* közé datálható.

III. *Csak holnap lesz* – ez a kötet foglalkozik legkifejezettebben a társadalmi kérdésekkel. Megjelenik benne a nélkülözés világa; a vágy és a remény a társadalom nyomorgó részének felemelkedésére; várja, hogy a nincstelenek kiálljanak magukért; a szegénységért

nem az osztályharcot teszi felelőssé (verseiben igen ritkán politizál), hanem az Isten felé fogalmaz meg kritikát, amiért hagyja nyomorogni az embert.

IV. *Pokoli tömjén* – a korábbi, nyomorral szembeni lázadás, a harcos hangvétel itt már csalódásba, beletörődésbe csap át. Már nem reméli, hogy a helyzete jobbra fordul, egészen elfogadóvá válik a sorsával szemben.

V. *Porszemektől a csillagokig* – életképeket, hangulatokat tartalmaz a szegénység köréből; gondolkodik az életen, annak sivárságán, az értelmén és a halálon; valamint megjelenik az Istentől való kiábrándulás is. Ezek mellett akad pár rövid ballada és néhány nosztalgikus emlékezés, de a harmadik fejezetben találunk olyan költeményeket is, amiket a családjának, szeretteinek írt.

VI. *Álmok Asszonya* – a legnagyobb terjedelmű kötet. A versíró bevallása szerint második feleségének, Annának írta a verseket, akivel 1949-ben kezdődött a kapcsolata, noha akkor még házas volt. Verseiből süt a ragaszkodás, a testi vágy, az elhagyatottságtól való rettegés, a találkozás várása. A nő, a szerelem egyfajta megmentőként lép elő, akihez a világ elől menekül, akitől a feloldozást várja a lelki fájdalmai alól. Csikós érzelmileg nem felnőttként van jelen a kapcsolatban, hanem kiszolgáltatottként, mint egy gyermek. Nem jellemzőek az igazán könnyed, önfeledt szerelmes versek, a legtöbbet átítatja a költő szorongása, emiatt a nő alakja nem is jelenik meg a szemünk előtt, legfeljebb csak részletekben, elmosódva. A nő iránt érzett szerelme mintha egy enzim lett volna, ami katalizálta őt: a nőre gondolt, de a fájdalom került a felszínre. Későbbi munkáiban az elmúlástól való félelem egyre nagyobb erővel szűrődik át a szerelem falán. Csikós a verseivel örök emléket kívánt állítani szeretett nőjének, s műveinek kiadásával ez az emlékmű remélhetőleg teljessé is válik.

VII. *Gazdátlan paripák* – ebben a kötetben sokat gondol a kihűlő szerelemre; fájjalja, hogy szegény maradt; valamint – már 40

éves korában is – siratja az ifjúkorát és azt, hogy megöregedett. Az életben való megcsalatkozás hangulata hatja át a könyvet.

VIII. *Szálljatok, emlékek* – ezt eredetileg összefűzte az *Álmok Asszonya* kötettel. Itt már az elmúlás az úr: találgatja, melyikük megy el előbb; a saját életét elpazaroltnak tartja; érzi a végzetét, de már nem lázad és nem fél – itt már várja, készül a halálra.

IX. *Visszhang* – a nagy kötetekből kimaradt írásai és az azok után keletkezett két füzet (Visszhang és *Halottan üzenek*) alkotják, valamint azok a munkái, melyek máshova nem illettek be – legyen az vers, paródia, novella vagy dal. Ezekben már sokkal könnyedebben beszél az elmúlásról, habár néhány dolgot még mindig fájlal.

X. *A Tókirály palotája* – ez az 1956-ban befejezett kötet Csikós verses meséit tartalmazza. A könnyed, játékos versek között akadnak keményebb, inkább az idősebb korosztálynak való darabok is.

XI. *Emberek a Földön* – ez a versíró legterjedelmesebb önálló írása, az ősemberekről írt elbeszélő költeménye. Cselekményében mintha a világháborús élményei tükröződnének.

XII. *Főpróba* – a XI. kötetrel együtt indokolja, hogy miért nem „Csikós I. Attila költeményei” címet kapta a sorozat. A versíró elszakadt a lírától, és drámában is kipróbálta magát. A *Főpróbában* található öt színdarab terjedelmében és stílusában egyaránt széles palettát képvisel: akad tragédia, vígjáték és zenés mű is.

A Dalok szárnyán c. versszövegeket és (valószínűleg) kottákat tartalmazó kötet időközben sajnos elveszett, ezért ezt már nem áll módunkban megismerni. Annyi tudható a kézzel írt megjegyzésekből, hogy egy bizonyos Aradi D., egy Kiss Antal nevű fogorvos és egy Morvay vezetéknévű személy lehettek azok, akik Csikós verseihez zenét komponáltak.

A szerkesztő egyben a költő egyik dédunokája is. Nyolc év telt el kettejük halála és születése között, de ha lehetőségük is lett volna személyesen beszélni, Csikós jó eséllyel akkor sem mondta volna el neki azokat, amiket a füzeteinek bevallott. Az életmű ezért páratlan lehetőséget kínál arra, hogy az érdeklődők bensőséges betekintést nyerjenek a versíró érzelmi életének legmélyére, és meglássák, hogy a benne forrongó konfliktusokra milyen konstruktív vagy épp önsorsrontó válaszokat adott.

A sorozat elkészítésében nagy segítséget nyújtott Csikós Attila Ferenc, a költő idősebbik fia, aki a költő hagyatékát és emlékét őrizte, valamint Varga Kálmánné Csikós Csilla Katalin, a költő unokája, akinek az Attilával közösen, a szűk család számára készített magánkiadása inspirálta ezt a kiadást.

Csikós a költészetével egy írásos önarcképet alkotott, amiben azt énekelte meg, hogy milyen szenvedéssel jár a saját árnyainak szorításában élni. Az emberi létezés egy kétségkívül ritka, meggyötört, de létező változatát mutatja meg. Ha hazánk legnagyobb költőinek galériájába nem is fér be, de adni akarása, témaválasztása, őszintesége és a költészet iránti elkötelezettsége okán mégis érdemes rá, hogy neve és művészete fennmaradjon az utókor számára. Jelen könyvsorozat az ő munkássága előtt tiszteleg.

A szerkesztő

Pokoli Tömjén¹

---

¹ *Jót akartam tenni, de mindenben tévedtem! Ezeknek a verseknek is a java részén túllépett az idő!* – a versíró saját megjegyzései.

Nótapince

Csapra ütöm rímelő kedvem;
Úgy folyjon a dal, mint a bor!
Víg és bús dalokat rikkantok
Egy százhektós hordó alól.

Zúgjon ki a versespincéből
Csobogva ömlő énekem!
Zokogjon és kacagjon más is
A verseimtől részegen!

Nagy szüret volt. Mindenki megcsalt,
S a lelkem prés alá szorult.
Könny és vér buggyant ki belőle,
És az életem fölborult.

Azóta bús mustom kiforrt már,
És kristályként csillog leve.
Így szállott rám a kábult mámor
S az, hogy dalolni kellene.

Csapra ütöm hát rímes kedvem,
Hogy ne dermesszen meg a tél.
Lássuk csak, az a csodálatos,
Százhektós hordóm mennyit ér?!

Pokoli tömjén

A mennyországgal leszámoltam,
S most a pokollal számolok.
Élet? Bolondság! Nem érdekel
E jelentéktelen dolog.

Az angyalokat megtépáztam,
S most féljenek az ördögök,
Mert a pokolból jó néhányat
Belőlük is kifüstölök.

Az utolsó szatírám: tömjén!
– És marni fog minden szemet.
Embernek szántam, de az ördög
Vigye el minden versemet!

Én máris a pokolban élek,
S e szív a Sátánnak dalol,
Mert itt, ezen a veszett földön,
Itt van a legszörnyűbb pokol.

Emberek: sátánivadékok!
A jók ti vagytok s a rossz: én.
Lám, hogy füstölög ez a tömjén,
Ez a pokoli költemény!

Magam ünneplése

Te nem vénülő, öreg gyermek:
Illendően megünnepellek.

Ha bor nem is jut asztalodra,
Talán akad számodra morzsa?

Nézzenek rád egyszer irigyen
Azok, akiknek ennyi sincsen.

A rongyruhasok – földet túrva –
Úgy nézzenek rád, mint egy úrra.

Morzsaídat élénk hányva
Te légy a rongyosok királya.

Aztán mondd el, hogy szép volt minden,
És álljunk gyorsan odébb innen.

Te nem vénülő, öreg gyermek:
Lásd, méltó módon ünnepellek.

A költő

Embertelenebb volt a sorsa,
Mint más halandó emberé.
Tengerként hullámozott előtte
– Egy üvegben – a tintalé.

Kék és fekete tengeréből
Színes álmokat alkotott.
Tolla hegyével földrészeket
És országokat ringatott.

Fehér papíron vitorlázva
Kereste álmai honát.
Tündérvilággá varázsolvá
Kopott, szegényes otthonát.

Istennőket ölelt keblére,
S mennyei volt a mámora.
Habár – a földön – nem volt néki
Egyetlen egy hű asszonya.

Drága kincseket markolászott
És szórt az emberek közt szét.
Pedig egy fillér sem terhelte
Üresen búsuló zsebét.

Az élettől nem riadt vissza
Soha. S a haláltól sem félt.
S éppen ezért – mint minden költő –,
Más haladónál szebben élt.

Miért rágódni

Miért rágódni földi dolgon,
Mikor itt minden hamis?
Ha születünk, hát meg kell halni
– Elvégre meghalt Krisztus is.

A világ összes megváltói:
Túl jámborak és ostobák,
Mert nem tudják azt, hogy egy napon
Őket váltja meg a világ!

Suta vers

Az életnek fizettem az adót.
Búsan hallgattam a muzsikaszót.
Sok szép álmom volt,
S mind álom maradt.
Sok szép percem volt,
De mind elszaladt.
Sok szép emléket
Már a gaz benőtt.
Szép volt a tegnap
S a tegnapelőtt.
Az életnek fizettem az adót:
Verset írtam – egy kosárra valót.

Minden csak délibáb

Mondhatjátok, hogy jöjjetek erre
És azt is, hogy menjek odébb.
Az életben nem számít semmi,
Hiszen minden csak délibáb.

Az agy szédülhet és bomolhat,
S ne tudja, hogy hol jár a láb.
Gázolhat virágon vagy vérben,
Hiszen minden csak délibáb.

A rohanásnak mi értelme?
Ki érhet célhoz hamarább?
S ki tudja, hogy hol kell elérni?
Hiszen minden csak délibáb.

A rest elmondhatja magáról:
„Én okos voltam legalább,
És mit is akarhattam volna,
Hiszen minden csak délibáb.”

Akinek végórája kongat,
S a szíve fáj, hogy nincs tovább:
Vigasztalódjon, mert a földön
Minden, minden csak délibáb!

Leszállt a köd

Leszállt a köd. Az alvó anyalkákról
Földre csúszott az égi takaró,
S a ködben huncutkodva kergetőzik
Ezer és ezer csintalan manó.

Fölkacagnak a csupasz anyalkákra,
És gyönyörködve nézik bájukat,
És mintha mézet kóstolgattak volna,
Vígán nyaldossák apró szájukat.

Az anyalkák fölébrednek, s mulatnak,
Mert védi őket az égi meleg.
Majd azután – az arany ágyacskákban –
Tovább szunnyad a kis anyalsereg.

Pedig nem igaz! Nincs manó, sem angyal!
Ördögök hozták a fojtó ködöt,
S a vigasztalan, őszi szürkességben
Egy láthatatlan árnyék vért köhög.

Őszi hangulat

Utolsót izzad már a nyár;
Még kapaszkodik fűbe, fába,
S a szeptember – üstökét fogva –
Az októberbe ráncigálja.

Néhány órai napsütés
A földet még aranyba vonja,
De jön a szél, az őszi szél
Felhőket hajtva, ostromozva.

Reggelenként zokog a nap,
És kínjában mintha hörögne,
S deres, harmatos verejtéke
Szomorúan pereg a földre.

Ha arra gondolok

Üvölteni szeretnék, ha
Arra gondolok,
Hogy gyilkolják életünket
A múltó napok.

Tervezgetünk évről évre
Kedves dolgokat,
S egyszer mindent romba dönt egy
Buta pillanat.

Ingatlant, vagy ingóságot
Hiába veszünk,
Ha egy napon – mint a pára –
Semmivé leszünk.

Mulandóbb az élő, mint az
Élettelen kő.
Az életünk annyit sem ér,
Mint egy rossz cipő.

Üvölteni szeretnék, de
Mégis hallgatok,
Mert lehet, hogy a halálnál
Nincs bölcsebb dolog.

Igazság

Az igazságnak nincs határa,
Csak iránya és célja van.
Más irány, más cél felé járni:
Értelmetlen, haszontalan.

Az igazságot eltemetni
Lehet, de mégse érdemes,
Mert visszajő a föld alól is
Minden, ami szép és nemes.

Mert szép, nagyon szép az igazság,
Ha kötve is van a szeme.
És mégis olyan kevés ember
Tud élni és halni vele.

Predestináció

Kutya dolog ez így, de mindegy,
Lennünk kell, hogyha már vagyunk.
Csókkal, munkával, éhezéssel
Pusztítjuk, gyilkoljuk magunk.

Sorsunkat úgy rendeltették el
Sok-sok évezred óta már,
Hogy néhány korbácsos gazembert
Szolgáljon egy sereg számár.

Meglopják csókunkat, erőnket,
Mégmérgezik ételünk,
Beleköpnék a tányérunkba,
És elrabolják kenyerünk.

Bárgyú mosollyal tűrünk mindent.
Kinek is lehetne szava,
Amikor éjjel-nappal csattog
A kegyetlenség ostora?

Kutya dolog ez így, de mindegy,
Lennünk kell, hogyha már vagyunk.
Egyszer úgyis megszűnik minden,
Mert megdőglünk – vagy meghalunk!

Bennem már nincs titok

A tollamat szívembe mártom,
S egy újabb verset úgy írok.
Ha van is titok a világon,
De én bennem már nincs titok.

Nem voltam én jó, sem kegyetlen;
Úgy éltem, mint más emberek.
Az életen végig cibáltak
Az ördögök és istenek.

Ha bajban voltam, nem segített
Sem barát, sem gazdag rokon.
Amit kaptam, az élet adta,
S az nem volt más, mint pár pofon.

Így érlelődött az emberség
Bennem – és az önérzetem.
Bátor vagyok, mert aki gyávább,
Azt könnyed szívvel megverem.

A tollamat szívembe mártom,
És mégis vígan verselek,
Mert nem törődnek velem most már
Sem ördögök, sem istenek.

Ördögi strófák

A Nap: egy fekete golyó,
És fekete a hajnal.
Véres könnyeket hullatunk,
Átkot síró kacajjal.

A valóság: csak szalmaláng,
És szalmaláng, hogy élünk.
Az életről lemaradunk,
S a halálról lekésünk.

Mindig akkor ébredünk föl,
Ha éjfél üt az óra.
És alszunk. Mélyeket alszunk
A harci riadóra.

A pokolban Isten honol
S az ördög fönt az égben.
Akasztott ember fütyörész,
És táncot jár a szélben.

A Földünk nem is gömbölyű,
Lapos, akár egy asztal,
És üres, mint az imádság,
Mely tele van malasztal.

Az asszonyokban nincs varázs,
Mikor szoknyájuk libben.
Vér helyett savó csörgedez
Megrokkant szíveinkben.

Halálüvöltés a kacaj,
Sírás és jaj az ének.
A szegények adakoznak,
És a gazdagok kérnek.

Jövőnk nem lesz! Mint ahogyan
Nem volt sohasem múltunk.
Vagyunk, pedig már réges-rég
A semmiségbe hulltunk!

Kísérlet új versformával

Bukdácsoltak rokkant szavak,
dülöngéltek szédült betűk,
s könnyeznek, akiknek az i-
rodalom volt a mindenük.

Ilyen módon is lehet ver-
set írni, vagy talán még egy-
szerűbb ha senki sem érti,
Mert így is, úgy is egyre megy.

De tovább is cifrázhatom,
püfölhetem, cibálhatom.
Na most vigyázz! Az angyalát,
ismét egy strófa kész. Nahát!

Ez pedig már se vers, se szó.
Bámulj, mint egy barlanglakó.
Nos, ugye jó?
Figyelj tovább, bülbül madár.
S hogy ez is rímel, juj, de kár!

Most új formát, új alakot.
No, ne emeld kalapod.
Most nem adok
rímeket neki
se ritmust, a
frász törje ki!

Nem jó, nem jó,
sehogy sem jó!
Hogy rúgja meg
a vasaló!

De hopp! Megvan! Nem. Ez is elszaladt.
Nekem csak a régi forma maradt.

Tovább már nem is kísérletezem,
tudom, hogy az új formát nem lelem.

Mért gyötörjem a tollat s ceruzát?
Úgy zengem, ahogy éppen jólesik
– ezek után is –, a szívem dalát.

Ne félj, Élet

Az Élet: nyűgös, ócska holmi.
De szeretném – úgy szívem szerint –
Kigúnyolni és megcsúfolni.

Sok gúnyos verset írtam róla,
De hátra van még életemnek
Le nem rótt, utolsó adója.

Átkot, szitkot szórnék reája,
De a nagy Életnek mit számít
Egy kis élet tragédiája?

Mi is volt ez a kicsi élet?
Mosolyok, könnyek, álmok, dalok
És hasonló kis semmiségek.

Ne félj, Élet, te ócska holmi:
Nincs már erőm, s nem foglak téged
Sem gúnyolni, sem megcsúfolni.

Választások előtt

Ígéretnek az emberek
Fűt-fát, tücsköt, bogarat.
S a választópolgároknak
Csak az ígéret marad.

Tücsök, bogár széjjel mászik,
Úgy tűnnek el, mint a szó.
Más tüzeli el a fát is,
Ha lehull a téli hó.

Az ígéretekből, ha
Nekünk csak a fű marad,
Azt legalább legelhessük,
Mint az éhes szamarak.

De a szívemben fölüti
Fejét a sanda gyanú:
Valahogyan az a fű is
Nemlétezõ illatú.

Polgártársak, polgártársak!
Én csak annyit mondhatok:
Cirkusz ez, és pénzt csinálnak
Ebből rég az okosok.

Az ember mindent elront

Engedelmes, jó gyermek lennék,
Ha valaki egy jó szót szólna
Hozzám. De mit tehetek arról,
Hogy itt minden ember goromba?

Minden órában, minden percben
Csak káromlást és szitkot hallok.
Mennyivel különbek és jobbak
A legelésző, jámbor barmok.

Az nem is sértés, ha valakit
Állatnak, baromnak neveznek,
Mert a jószágok – egymás mellett –
Csendesen, békésen legelnek.

Hanem az ember mindent elront:
Nyugalmat, békét, boldogságot.
Aztán dühöngve, tajtékozva
Átkozza az egész világot.

Engedelmes, jó gyermek lennék,
Káromlás nem jönne a számra.
De mert ember lettem, hát én is
Átkokat szórok a világra.

Nincs semmi baj

Ha kicsi a kenyér-karaj:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha termés nélküli a gally:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha túl sok is a sáskaraj:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha gondoktól őszül a haj:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha úgy véled, jobb volt tavaly:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha más fején olvad a vaj:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

Ha egymást marja a magyar:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj.

S ha meg is inog a talaj:
Nincs semmi baj, nincs semmi baj!

Emlékbeszéd

„Tisztelt Karok és Rendek!”

Hol vannak a régi kedvek?

Eltűntek akár a pára,

S nehezebb a nemzet járma.

Ocsmányabb a szó a sárnál,

Mindenki ígér és ágál.

Felfordul ettől a gyomor,

És egyre nagyobb a nyomor.

„Tisztelt Karok és Rendek!”

Ugyancsak bolondok kendtek.

Benne van a nép a bajba’,

De a jajt senki sem hallja.

Márpedig úgy áll a dolog:

Elő van szedve a horog.

„Tisztelt Karok és Rendek!”

Rá fognak fizetni kendtek!

Nem vagyok vásott kölyök

Gyermekkoromban sem lehettem
Gonosz, vásott kölyök.
Most sem vagyok az, mikor minden
Riaszt és rám dörög.

Békén nyugodnék anyám keblén,
Vagy kedvesem ölén,
Ha vészes árnyak nem nyúlnának
Éjjel-nappal fölem.

Ha felváltva hányok keresztet
Vagy cigánykereket,
Nem lehetek én még akkor sem
Gonosz, vásott gyerek.

Néhanapján a fegyveremhez,
A tollamhoz kapok,
S a riogató rémek között
Veszettül szétcsapok.

Békítgetek és veszekedek,
Csókolok és ütök;
És mégsem vagyok, mégsem vagyok
Gonosz, vásott kölyök.

Ki mit vetett

Sereglenek a zsiványok,
Bámulnak csodavárók.
Megunt, megszokott nyavalya
Az átok – a magyar átok.

Így sem, úgy sem volt ez jobban.
A szív mindig félve dobban;
Embernyúzó, munkásnyúzó,
Gyalázatos korszakokban.

Ott, ahol már nincsen lélek:
Talpnyalóknak víg az élet.
Hanem mi lesz akkor velük,
Ha kezdődik az ítélet?

Ki mit vetett, azt aratja.
De egy nemzet akaratja
Megvalósul, és a szebb nap
Fölvirrad még a magyarra!

Ha átkom megfoganna

Káromlások zsibongnak bennem;
Csak befelé szentségezek.
Hej, ha minden dühöm kitörne,
Mint tűzokádó kráterek,

Hogy dőlné a sok lenyelt átok,
A fojtogató, sok szitok.
Belesápadnának a hazug,
Lelket romboló krisztusok.

S ha minden átkom megfoganna,
És mardosná, akiket kell:
Imádkozni is megtanulna
Ez az átkokkal telt kebel.

Olyan kedves imákat zengne
A szám, a lelkem és a szívem,
Amilyent gyarló földünk hátán
Nem mondott soha senki sem.

Ha megadná a sors

Ha a sors nekem is megadja,
Amit az ember érdemel,
Hujh, de büszkén fog feszíteni
Ez a laposra vert kebel.

Pihenni saját lugasomban,
Tulajdon kis házam előtt;
Pipafüst mellett elmélázni,
És bámulni a levegőt.

Nem a tétlenséget kívánom;
Hiszen a munka nemesít.
Én napról napra gyomlálgom
Az emberiség lelkeit.

Továbbra is a gyomot szedném,
A haszontalan dudvát, gazt.
Úgy művelgetnem a lelkeket,
Mint a földjét egy ősparaszt.

Hanem hát mégis szebb az élet,
És megenyhül a szenvedés,
Ha annyi juthat a világból,
Mit körülvesz a kerítés.

Színesebbé válna az álmom,
És szebb lenne az életem,
Ha a gyomot, a gazt, a dudvát
Saját kertemben téphetem.

Ha a sors nekem is megadja,
Amit sok másnak megadott:
Hujh, de nyugodtan nézegetném
Azt, hogy mások is boldogok.

Földbirtokos vagyok

Nem írok többet. Nem akarok
A verseimmel tüntetni.
Nyugdíjba megyek, és spenótot,
Vagy sóskát fogok ültetni.

Földbirtokos vagyok már régen;
Van néhány virágcserepem
Jó, barna földdel töltve, amin
A szemeim legeltetem.

Jön a tavasz, és nem hagyhatom
Termőföldemet parlagon.
Talán babot fogok ültetni,
Mert van még néhány szem babom.

Ha kedvező idő fog járni,
És esőt, napfényt kap sokat,
Dús termésemhez a szomszédoktól
Kell kölcsön kérnem zsákokat.

Nem írok többet! Okosabb, ha
Versekkal nem foglalkozom.
S ha jön az ősz, kis birtokomat
Már traktorokkal szántatom.

Mint egy császár

Egy szoba-konyhás palotában,
Mint egy császár, kevélykedem.
A nincstelenség lázas pírja
Bíborba vonja életem.

Asztalomon dús álométel,
És italom: a lét vize.
Mulatok, mert egy császárnak sem
Tart örökké az élete.

A sorsról már nincs véleményem,
Se vágy, se szív, se csók felől.
Ha meghalok, hát eltemetnek,

S egy álomkastély összedől.

Hajrá, sietek

Sietek. Versenyben vagyok.
Nem érek rá, nem várhatok.

Gödrök, vermek, török, cselek:
Ne bántsatok, engedjetek!

Agyam bomlik, izmom feszül.
Hajrá! Előre! Egyedül.

Hajrá: láz, ész és akarat!
Összezúzhatom magamat!

Hajrá: bátorság és erő!
Vár jutalmad, a temető.

Hajrá: hazugság és nyomor!
Ilyen élet nincsen sehol.

Hajrá: férfiak, asszonyok!
Mindegy, hogy a szív miért dobog.

A versenyláz dörög, hörög.
Hajrá! Istenek, ördögök!

Hajrá! Hajrá! Örületek.
Versenyben vagyok – sietek!

Ifjabb dalos jöjjön

Rejtett csapdákon elakadt merészség
Az, ahogy élni biztatom magam,
Mert nyomomban a csüggedés és kétség,
S én úgy érzem, hogy minden veszve van.

Elég volt minden e veszett világból!
Tüzem ellobbant, nem gyújtogatok.
Mi értelme, ha lelkem kilábol
A bajokból, ha úgylis meghalok?

Utánam ifjabb és merészebb jöjjön,
Hogy dalaival ő is ösztönözzön
Süket fülekkel járó barmokat.

Egy ifjú dalos talán még remélhet,
Hogy a barom is valamit megérthet,
És nem hiába ír új dalokat.

Sláger

Szegény vagyok, semmim sincsen.
Fityfiringós rézkilincsen
Nem táncol főúri kéz.
Vigyázatok nagyon, nagyon:
Törött, kopott ablakomon
Elsápad, aki benéz,
Akár úr, akár csibész.

Most van a nap delelőben,
Cintányérban, serpenyőben
Kappan helyett bab rotyog.
Mégis áll a dínomdánom,
Ihajlárom, tyuhajlárom!
Cipőm vígan nyikorog,
Míg gyomrom búsan korog.

Brillantín és hajpomádé,
Bálkirálynő, kisparádé.
Nyam-nyam nyelven nyekeregem.
Úri arccal, üres hassal,
Mosollyal és jajjal, bajjal,
Mint egy béka brekegem:
Egyedem, sőt begyedem.

Otkolon és villanykörte,
Három a tánc körbe-körbe.
Tarka fények, vad színek.
Minden van itt, ami nem kell;
Ettől kukul minden ember,
Míg a zene nyekereg.
Minek itt a szív? Minek?!

Itt a vége, fuss el véle!
Vigyázz jól, és tedd a jégre
Ezt a furcsa bogarat.
Ha érzed, hogy fejed kábul:
Semmi baj, csak szíved zápul.
Keressél egy szamarat,
S megtalálod magadat!

Elkopott cipők

Kopik, kopik az életünk,
Mint a cipőink talpa,
És semmiféle suszter sem
Tud segíteni rajta.

Az egyik gyorsan nyúvi el,
A másik ember lassan,
S ha így is, úgy is elkopott:
Akkor látjuk, hogy baj van.

Jaj, nem lehet egy új cipőt,
Egy új életet kérni,
Mert végeztünk: a Nagy Cipész
Csak egyet tud kimérni.

S mi fájó szívvel merengünk,
Ha az utolsó ősz jön,
Mert nem segíthet senki sem
Az elkopott cipőkön.

Könnyű lenne

Könnyű lenne, ha nő nem lenne,
Könnyű lenne férfinak lenni.
De nő is van! És megtanulunk
Gyűlölni és forrón szeretni.

Könnyű lenne, ha pénz nem lenne,
De pénz is van! És ez az átok,
Mert mindig mások zsebében cseng,
S én a pénzre hiába várok.

Könnyű lenne, ó, könnyű lenne,
Ha a földön semmi sem lenne,
Mert azzal a sok-sok semmivel
Az én életem is betelne.

Lámpások

Rossz, hunyorgó lámpások égnek.
Ezek emberek, akik élnek.

Mennyi ócska, pislogó lámpa
Hunyorog vakon a világba.

Magyarok, szerbek, svábok, tótok:
Kormosan füstölgő kanócok.

S a világ többi furcsa népe
Imbolyog, mint a lámpák fénye.

És mind azt képzei magáról,
Hogy jobban és szebben világol.

Mind úgy véli, hogy jobban égnek,
S különbek, mint a többi népek.

A sok füstölgő, ócska lámpa
Csak kormot szítál a világra.

Kanócok, lámpák, mécsek, népek:
Lassan elfogynak – mind elégnek.

Az Úr gondja

Hát hiába, minden hiába:
Ez itt az alvók nemzete.
Itt soha nem gondolnak arra,
Hogy cselekedni kellene.

Derékroppantó ásítással
Pislogunk századokon át.
Az Úr gondja, hogy megérlelje
A gyümölcsöt és gabonát.

Az Úr gondja: kis szolgák sorsa,
Hogy ki eszik, és nem eszik,
S hogy az erősek a gyengéktől
A levegőt elveszik.

Az Úr gondja: büntetni, verni,
Elnézni, megbocsátani,
És szép dolog az Úrban hinni,
Valljuk be, az is valami.

Az Úr gondja, ha lenne gondja.
Mivel minden fonákul áll,
Úgy sejdítem a valóságot,
Hogy itt az Úr is szundikál.

Magányos férfi

Mit nekem nők! Éhes, legelő nyájak!
Én túl vagyok már rég a csókokon.
Kedves bókok nem hagyják el a számát;
Ha szólok néha, csak káromkodom.

Nem ingerel a szoknyák suhogása.
Mint elkóborolt, eltévedt gyerek
– Idegen helyen, megszeppenve járva –,
Bizonytalanul, egyedül megyek.

Kedves kis senkik szende mosolyától
Szívemben tűz és láz már nem hevül.
Eloltották! Vagy kialudt magától?
Már nem tudom, de jobb így, egyedül.

Jobb így! Mégis, ha valaki rám nézne,
És azt mondaná nekem, hogy szeret:
Talán csókokat hintenék kezére,
S megtagadnám bolondos elvemet.

Vezeklő angyalok

Valami nagy bűnt követtek el,
S az Úr a földre küldte őket.
(Mert én, vezeklő angyaloknak
Képzelem és látom a nőket.)

Az égből kerültek a földre
S valamit mind hozott az égből:
Csillagfényt, szivárványt, hajnalpírt,
Vagy villámot az Úr szeméből.

Bennük rejlik a boldogságnak
S az üdvösségnek égi titka.
Mégis szorongó szívvel nézek
Az itt vezeklő angyalokra.

Mi volt a bűn, mit elkövettek?
Mi volt a bűnük fent az égben,
Hogy itt kell azt levezekelni,
E szürke, földi száműzésben?

De mégis jó, hogy bűnbe estek,
És jól van az, hogy köztünk élnek,
Mert kell a nő, a bűnös angyal,
A csókra váró férfinépnek.

Nincs türelmem

Nincs időm és nincs türelmem
Iparszerű verset írni.
Néha mégis megpróbálom
A lehetetlent lebírni.

Csengve, bongva és csapongva
Tengett-lengett egy-egy strófám.
De azt én is megcsodáltam,
Oly furcsa volt az a nótám.

Bajlódva és bíbelődve
Firkálhatnak mások szebben;
Én a verseket úgy vágom
A papírra, csak úgy nyekken!

Nincs időm és nincs türelmem.
De ha néha mégis volna,
Akkor sem zengene szebben
Az általam írott nóta.

Nyavalyások, reszkessetek

Nyavalyások! Az élet: semmi!
Az idő mindent eltemet.
Nem lehet túlvilágra vinni
A földön szerzett kincseket.

Adtatok-e falat kenyérkét
Olyannak, aki éhezik?
Segítettétek-e törölni
A nélkülözés könnyeit?

Bizony mondom, hogy meg lesz mérve
Minden lélek! És odaát
Pokoltűzként fogja érezni
Könny árán szerzett aranyát.

Nyavalyások, ha nem hiszitek,
Hogy a testnél többek vagyunk:
Reszkessetek, mert jaj lesz nektek,
Ha mint lelkek, találkozunk!

Lakzi lesz

Ringó szoknya után
Vígan néz a legény.
Huncutság villószik
Fölcsillanó szemén.

Ahogy rámosolyog
A ringó szoknyára,
Lakzi lesz, lakzi lesz
Abból nemsokára.

Remek ötlet

Ostobaság a vagyongyűjtés,
Bár úgy gondolom: szép lehet
Gondtalanul és tétlenségben
Éldegélni az életet.

Borocska mellett pipázgatva
Ülni, és lopni a napot,
S elkergetni, ha zavarnának
A kéregető koldusok.

Milyen fene nagy úr lehetnék,
Ha meglenne a módom rá,
És valaki a szegénységem
Pénzre, aranyra váltaná.

De hát a gazdagok: bolondok,
Mert úgy élik az életet,
Hogy nem akarják észrevenni
Az ilyen remek ötletet.

Vásári vers

Csinnadratta, bum, bum, bum!
Nem talány, nem unikum,
Amiket én verselek,
S amit verselni merek.

Ide figyelj, tátott száj:
Hókuszpókusz, csupa báj,
Csupa rím és lendület.
Hegyezzed hát a füled!

Hol volt egyszer, hol nem volt,
Volt egyszer egy üres bolt.
A boltban egy skatulya,
Skatulyában furulya.

Megvettem a skatulyát,
Megfújtam a furulyát.
A furulya most is szól,
S minden nap szebben dalol.

Olyan ez a furulya,
Mint a toll vagy ceruza.
Nem talány, nem unikum.
Csinnadratta, bum, bum, bum!

Bólogató

Szép az élet, mégis
Undorodom tőle.
Himbálom a fejem
Bánatosan föl-le.

Mit ér a szép élet?
Annyi a rossz ember,
Hogy az, aki jó még,
Sóhajtani sem mer.

Gonoszságot szülnek
A vajúdó méhek.
Gonoszok dicsérnek,
Gonoszok ítélnek.

A becsületes szív
Megriadva dobban,
Mert a hatalom is
Gonoszok kezén van.

Akinek se rangja,
Se háza, se ökre;
Himbálja a fejét
Bánatosan föl-le.

Mikor lesz az?

Mint telt bendőjű, lusta ember,
Ki pukkadásig jóllakott,
Úgy böfögöm ki a világba
A meg nem szűnő bánatot.

E vers ne legyen rossz hasonlat,
De azt a kutya mindenit!
Bőven van bánat itt a földön,
Amíg sok ember éhezik.

Mikor lesz az, hogy üdvözljük
Azt a rég várt, boldog napot,
Amikor nem lesz éhes ember,
Mert minden ember jóllakott?!

Sorsom és én

Bolond Sors, hogy kacagna rajtam,
És hogy kacagnék rajta én.
Igen, igen, milyen vidáman
Kacagnánk,
de mi a fenén?

Sorsomat a frász kerülgette
Éppen úgy, ahogy engemet.
Arra várva, hogy a másikat
Talán a mennykő csapja meg.

Sorsom és én: egyformák voltunk:
Egyik sem volt különb legény.
És most keservesen zokogva
Könnyeznénk,
de mi a fenén?

Így szép a dolog

Morogjatok, bolhás kutyák,
A gond az enyém.
Vakarózva várjátok, míg
Megsül a lepény.

Küldjetek mást bajvívásra!
Így bölcs a dolog.
Más hulljon el azért, mert a
Gyomrotok korog.

Tudálékos hülyeséggel
Nézzétek a bajt;
Hátha még a kapanyél is
Búzakalászt hajt.

Én eleget gyötrődtem már,
Rajtatok a sor!
Kinek kell az ingyen kalács
Meg a potya bor?

Morogjatok, bolhás kutyák,
Úgy szép a dolog,
Mikor hülyén várakozva
Gyomrotok korog.

Mulatság előtt

Egy bográcsot kéne csinálni,
Valami hatalmas nagyot,
Amiben szépen elférnének
A földi pimaszok, gazok.

A kín és nyomor lángjainál
Főzni őket, amíg lehet,
Amíg csak meg nem puhulnának
A hideg, kőkemény szívek.

S ha valaki mukkanni merne,
Nem kéne azért bántani,
Legfeljebb egy főzőkanállal,
Egy kicsit szájon rántani.

Ökörsütés sem rossz mulatság;
Nyárson is puhul a barom.
– És milyen szép mulatság lenne
Egy ilyen víg majálison.

Rabló leszek

Rabló leszek, mert csábít az arany,
S ahol a pénz van: ott a hatalom.
Igen, igen, én rabolni fogok,
Csak kínálkozzon egy jó alkalom.

Lesz becsület is, csak gazdag legyek:
Az ember pénzért mindent megvehet.
Megvásárolnám, mint annyi sokan
– Magamnak – én is a becsületet.

Csak valaki görbén nézzon reám,
Azt egy intéssel fölakasztatom!
Tudja meg az is, mi a becsület,
S hogy mit jelent a pénz, a hatalom.

Rabló leszek, ha lesz hozzá erőm,
Mert a szegények mind gazemberek.
Szegény vagyok, és sok pénz kell ahhoz,
Hogy megvehessem a becsületet.

A „nagy hazafiak”

Babona és boszorkánykórság
A magyar hazaszeretet.
Olyan ember sosem lesz itten,
Ki minden önzést levetett.

Könnyű a hazát úgy szeretni,
Mint a gazemberek teszik,
Akik áldozatot nem hozva,
Örökké a hasznot lesik.

Ők azok a „fenelegények”
Akik a mellüket verik,
S amíg mások vérüket ontják,
Ők magukat kitüntetik.

Mert szerintük: a gyáva élő
Egy halott hősnél többet ér.
Az okosoknak pénz az üdvük,
S a bolondoké a babér.

Babona és boszorkánykórság
A magyar hazaszeretet,
És néhány gazember tereli
Vágóhídra a nemzetet.

Baleset

Eltörött a kocsirúd,
Eltörött a tengely.
Ha elakad a szekér,
Mít tehet az ember?

Otthagyja a szekérét,
Belelép a sárba,
S gyalogosan csavarog
Tovább a világba.

Valahol

Ahol a rosszat mázsaszámra mérik,
És száműzve lett minden földi jó:
A honfiakat börtönbe kísérik,
És kezelésbe veszi a bakó.
A forradalom gyermekeit falja,
S a gyermek felfal anyát és apát.
A honfoglalók hintalovon járnak,
S hódítanak egy megrokkant hazát.

Keresheted a jót s az igazságot,
Mert azoknak már hírük-hamvuk sincs.
Rab voltál eddig, most azonban százszor
Fogollyá tesz a hazugságbilincs.
Ahol a rosszat mázsaszámra mérik,
De a jószágból nem jut egy karát:
A honfoglalók hintalovon járnak,
Leigázzák a megrokkant hazát.

Dzsungelben

A meghaláshoz sok az alkalom.
Titok-dzsungelek a nagyvárosok.
Aszfaltjain és kopott kövein
Száguldoznak bőszült vadállatok.

Az autó dudál, bődül és riog.
Ijesztve mered villogó szeme.
Nesztelen lép vadmacska talpain,
És vért szomjazik gumikereke.

A villamos, mint lomha elefánt:
Szabott pályáján lassacskán döcög.
S súlyos acéltalpai nyomán
– Napról napra – friss embervér csöpög.

A motorkerékpár suhanva fut,
Mint kobra-kígyó, és akit megmar,
Az az ember a sérülésébe
– Köznapi nyelven szólva – belehal.

Autóbusz: az újkori mamut,
Jámboran nyargal, mint egy nagy gyerek.
De ha rájön a „bolondéria”
Lehengerel egy egész tömeget.

Omnibuszos, mosolygós, szép világ,
Hová tűntél el? Árudd el nekem.

Idegeket roncsol a technika,
És lelkeket öl a modern kényelem.

Szegénységem

Eladnám a szegénységem,
De nincs, aki megvegye.
Kínáltam az ördögnek is,
Hogy a pokolba vigye.
Hej, de sokan nézegették
Ezt a hitvány portékát;
Sokan kerestek is rajta,
Mégsem ér egy fabatkát,
Mert ez olyan fűrészáru,
Amin másnak van haszon,
De csak úgy, ha nem adom el,
Ha magamnak megtartom.

Mese a felnőtt gyermekeknek

Egyszer volt egy ember.
Bánata volt tenger.
Kenyérkéje: barna,
Ágyacskája: szalma.

Asszonykája: fáradt,
Kisgyermeke: sápadt.
Égig érő gondban
Roskadozott – rongyban.

Izzadt, forró nyárban
Hált – hideg szobában.
Kerülgetett örvényt,
Szidott rendet, törvényt.

Amikor leélte
Élhetetlen éltét,
Boldogan köpte ki
Agyonkínzott lelkét.

Szójáték

Sokulnak a sokak,
Gyérülnek a gyérek.
Kergülnek a kergék;
A szegény szegények.

Gyávulnak a gyávák,
Bátorul a bátor.
Futnának a futók
El, ki a világból.

Vakulnak a vakok,
Látnak, akik látnak.
Némulnak a némák,
Mások prédikálnak.

Melegül a meleg,
Hidegül a hideg.
Szegény ember sorsa:
Duna, méreg, zsineg.

Ürül, ami ürül,
Telik, ami telik.
Jó világra várni
Meddig kell még, meddig?!

Azért is: tyuhaj!

Most-gyúrt formákba görcsösült a baj,
Mert minden évben rosszabb, mint tavaly,
De azért is: tyuhaj!

Emígyen volnánk, de így takaros,
Mikor az élet kissé kaparós,
Mert csak így magyaros.

Szebb lenne ez a rút élet talán,
Ha mi rágódnánk más ország baján
És üres asztalán?

Tőlünk mindenki csak vámot szedett,
Így nyújtogattak baráti kezét,
Míg a nép éhezett.

Így volt eddig, és így lesz ezután;
Forinton, pengőn, bankón, koronán
Mélázunk ostobán.

Most-gyúrt formákban jön a régi baj,
S egyre kisebb lesz a kenyérkaraj.
– De azért is: tyuhaj!

Költői lakoma

Terülj, terülj asztalkámon
Jó falatok nem akadnak.
Aki mindig verseket ír,
Kár is annak – minek annak?

Fehér papír az abroszom,
Evőeszközöm a tollam,
S úgy turkállok a tintában,
Mint a drága mártásokban.

Finom sütlként nyársalok föl
Egy-egy rímet, egy-egy strófát,
S ha elkészül a költemény:
Úgy bámulom, mint egy tortát.

Rímjeimből, verseimből
Ó-nemes bor íze árad.
Ha megírtam, elolvasom,
S befejezem lakomámat.

Ha mások is megkívánják,
Nem irigylem, jöhet hozzám.
De vigyázzon, mert ha baj lesz,
Isten sem segít a gyomrán!

Népi ének

Kot-kot-kot-kot kotkodács!
Magyar, román, tót vagy rác;
Mindegy, hogy mi a neve,
Megeheti a fene.

Pipitér és csibehúr.
Pénzes ember csak az úr.
Akinek nincs egy vasa,
Törheti a nyavalya.

Ákombákom, fakerék.
Nyomorog a szegénynép.
Kopott ruha, rossz cipő.
Nem jön el a jobb idő.

Buzogány és vaskalap.
Tudom, minden így marad.
Csengettyű és rézkolomp,
Aki mást hisz, az bolond.

Tele van az élet humorral

Tele van az élet humorral,
Mint a pince savanyú borral.

Játszunk, mikor a játék csábít:
Munkát, háborút, katonásdit.

Játszunk: vonatot, hajót, házat,
– Kórágyn – negyvenfokos lázat.

Csókot, szerelmet, gyermekszülést,
Fiatalságot, megőszülést,

Jólétet, pénzt, nyomort és gondot,
Játszunk okos és bolond dolgot.

Éneket, sírást, zajt és csendet,
Rendetlenséget és nagy rendet.

Köszöntjük az örömet jajjal,
S a bánatot vidám kacajjal.

Tele van az élet humorral,
Mégis örökké rosszat forral!

Így kell élni

Nehéz a sors? Könnyű rímet,
Könnyű verset rája!
Legyen, aki még a bajt is
Víg rímekbe rántja.

Lám, énnekem milyen jó, hogy
Nincsen semmi gondom;
Ha éhezem: vidám nótát
Nyikorog a gyomrom.

Tüzes nótát füttyölök, ha
Jön a tél, és fázom,
S arra gondolok, hogy milyen
Nagy meleg volt nyáron.

Kalapom nincs, és így nem árt
Ha esőben ázik.
Két cipőm is – talpak nélkül –
Vígan csónakázik.

Ha egy játszótéri padon
Végignyúlik testem:
Boldog vagyok, mint valaha
Krisztus a kereszten.

Nehéz a sors? Könnyű rímet,
Vidám verset rája!
Így kell élni és füttyülni
Az egész világra!

Pojáca vagy

Pojáca vagy! Vedd fel a csörgősapkát,
Csinálj szaltót vagy cigánykereket.
A közönség vár. A közönség hálás:
Röhögni fog, és tapsol is neked.

Nézd, az aréna végtelenné tárul,
És percről percre több lesz a bohóc.
Fogy az ember, s a nézők páholyában
A szívek helyén nincs egyéb, csak kóc.

Ha éhezel: tanulj tüzet zabálni,
S ha fájdalmadban égnek áll hajad:
Azt hiszik majd, hogy az is csak egy trükk volt,
És újból hálás hahota fogad.

Ha befejezted: búcsúzz meghajolva,
S a vigadóknak mutasd feneked.
Hadd lássák, hogy az ülepedre varrva
Neked is van egy nagy piros szíved!

Mint akasztott ember

Függünk, lógunk az életen,
Mint akasztott ember.
Fölöttünk a bitang idő
Lassan szállva leng el.

Nem enged a kenderkötél.
Erős szél az élet,
És úgy himbál a föld fölött
Engem is, mint téged.

Mit tehetnénk? Tegyük úgy, mint
Akasztott csinálja:
Öltsük ki nyelvünket gúnnyal
E cudar világra.

Kislibák

Elnézem a kislibákat,
Amikor legelnek,
Amikor a fűvet tépik,
S ülepükre esnek.

Mi is – akár a kislibák –,
Ha megkapjuk bérünk:
Gyenge lábunk meginog, és
Ülve földet érünk.

Én Istenkém, nézz le néha
A kicsi libákra:
Add, hogy mindnek minél előbb
Erős legyen a lába.

Én Istenkém, jó Istenkém,
Nézd a munkás bérét,
Erősítsd a lábait, ha
Kapja fizetését.

Finoman

Dögöljön meg, ki nem tud élni.
A sors az: sors – és tűrni kell!
Dögöljön meg, ki életünkért
Felelős és mégsem felel.

Dögöljön meg a harcra vágyó,
És az is, ki békét akar,
Mert békeséges harc megy itten
És vég nélküli zűrzavar.

Dögöljön meg a kéregető
És az is, aki adni tud.
Dögöljön meg az igaz ember,
És dögöljön meg a hazug.

Dögöljön meg mindenki, élő:
Fűk, fák, emberek, állatok.
Dögöljön meg minden, amíg csak
Egyetlen élőt láthatok.

A megmaradt, egyetlen élő,
A legutolsó én legyek!
S amikor már minden elpusztult,
Hát én is megdögölhetek!

Hasonlatok

Nyomortársaim:
Töprenghet a fej.
Életünk híg, mint
A fölözött tej.

Nyüszít rajtunk a
Szétmálló ruha.
Úgy is lett véve,
Mint „eben guba”.

Proletár sorsunk:
Szép, magyaros jaj,
Mert elpuhultunk,
Mint napon a vaj.

Disznóól nálunk
Az úri szoba;
Rugdal a sorsunk,
Mint egy ló pata.

Mi vagyunk mindig:
Ágyútöltelék.
És nincs a bajok
Elől menedék.

Forrhatunk, mint a
Pincében a bor;
Sorsunk nem más, mint
Proletár nyomor.

Mi lenne, hogyha
Kirobbannánk? Hej!
– S csak poshadunk, mint
A savanyú tej.

Kuruc nóta

„Csínom Palkó, Csínom Jankó”

Furcsán szól a nóta:

Két bőrt is lenyúznak rólunk,

Bírja a sok „róka”.

Életünket dobra verték,

Hiába is bőgünk:

Harmadszor is, harmadszor is

Lenyúzzák a bőrünk.

„Csínom Palkó, Csínom Jankó”

Nem kell mégsem félni.

Megtanuljuk, hogyan lehet

Bőr nélkül is élni.

Énekeljünk – fittyet hányva –

Az egész világnak:

Ha már nem lesz mit lenyúzni,

Akkor mit csinálnak?

Száz szónak is egy a vége

Ha az ember többet szólna,
Mint amennyit hallgat néha:
Úgy ugrálnának a szavak,
Mint egy sereg, undok béka,
S ebihallá változna át
Eljövendő ivadéka.

Ronda a szó, rút az ember;
Csak az a bölcs, aki hallgat,
Mert a bölcsnek hallgatása
Hazugságot nem takargat.
Aki a száját járátja:
Megunt dolgokat szavalgat.

Fogd be a szád! Én is fogom.
Mire való a szót rágni?
Nem érdemes imádkozni,
Jajgatni, sem kiabálni.

Száz szónak is egy a vége.
És minden szó: lárifári.

Régi regösének

Mindenki jöhetne,
Mindenki mehetne.
De szép is lenne az élet,
Ha élni lehetne.

Hanem hát a sorsunk,
Amit ígyen hordunk:
Cudar dolog, pedig érte
Régen meglakoltunk.

„Agresszió, bázis,
Politika, frázis”.
Ennél ugyan simább dolog
A hascsikarás is.

Máma ilyen maszlag,
Holnap olyan maszlag.
Rongyosokat, éheseket
Örökké becsapnak.

Nem újság az újság.
Régi nyomorúság.
Kell a fenének a béke
Meg a háborúság!

Csak egy dolog kéne:
A biztos kenyérke!
Aki pedig nem adja meg:
Menjen a fenébe!

Nagy úr voltam

Nagy úr voltam. Egy koldus állt a sarkon.
Afféle, csapzott, toprongyos, öreg.
Kérő szemekkel nézett jobbra-balra,
És azt fürkészte, hogy ki szánja meg.

Zsebembe nyúlva megálltam előtte.
Szemeiben felcsillant az öröm.
Egy tízfillérest tettem kalapjába,
És ő megszólalt: „Uram, köszönöm!”

Nagy úr voltam, és vígan fütyörészve,
Gondtalanul folytattam az utam.
S arra gondoltam: ma sem lesz ebédem,
Dehát ebédet nem esznek sokan.

Régi dal

„Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára.”
A nyomornak, szegénységnek nagy az ára;
Aki éhes, nagyokat nyel.
Az ördög sem törődik a szegényekkel.

Mesemondók mesét raknak üres táltra,
Míg a szegény sóhajt eszik vacsorára.
Úgy van most is, ahogy régen:
Nem segít az Úristen sem a szegényen!

Gyűlölöm magam

Gyűlöllek, te nyomorult pára,
Gyűlölöm kínod s örömöd!
Megérdemelted azt a sorsot,
Hogy hitvány test a börtönöd.

Kétlábú csúszómászó féreg,
Egy pillanat és véged van!
Lásd be végre, hogy az életben
A legszebb cél is céltalan.

Örülj, hogy a nap még reád süt;
Örülj, mint a többi barom,
Míg taglójával le nem bunkóz
Egy ismeretlen hatalom.

Mit akarsz, mit vársz az élettől?
Ami jár, úgyis megkapod!
Oktalan féreg, fogaidat
Kínodban miért csikorgatod?!

Vedd észre végre, hogy a földön
Úgy van jól minden, ahogy van.
Sajnálak téged, jámbor féreg,
Mert nagyon sajnálom magam!

Megállj, vándor!

Van egy nagy bűnöm (a sok apró mellett),
Hogy egyetlen barátom van: a toll.
Amikor tintát és papirost látok,
Szívem vesszettül ugrál, zakatol.

Poéta vérem – életem emésztve –
Nyugtalanít, kerget, vesztembe űz;
Csillapítom, de hasztalan, mert bennem
Egyre vadabbul lángol föl a tűz.

Vak eszköz vagyok az élet kezében,
Míg én jámbor a fejem vakarom:
Hiszen én mindent, amit elkövettem
Nem így akartam! Másképp akarom!

„Megállj, vándor!” – De nem akar megállni
Az örökké nyugtalan gondolat.
– És én rettenve, félve markolászom
Fékezhetetlen, furcsa tollamat.

Gyilkos

Tüzet gyújtok és kéjjel nézem,
Amint testéhez ér a tűz,
És úgy ég el, miként Rouenben
A máglyán elégetett szűz.

Nézem, amint a hófehér test
Parázslík és hamuvá ég,
S maradványát eltaposom,
Mert csak egy cigarettavég.

Beszéd az Élethez

Csak úgy, könnyedén, úri módon,
Hej, de megrugdálnálak, Élet!
Mondván: „Fogadd el barátsággal
Ezt a csekély kis semmiséget!”

Mert úgy van annak rendje, módja,
Hogy visszaadjam, amit adtál!
És te, köszívű, vén barátom,
Engemet mindig megrugdaltál.

Asszonyaimat elszeretted,
Kenyerem, borom régen nincsen;
Neked köszönhetem, barátom,
Hogy a szegénység minden kincsem.

Te: szennyes, trágár, haszonleső
Hétköznapiaknak alkotója,
Miattad lettem keserűség,
Bánat és átok hordozója.

Igaz, néha mosolyt is adtál,
És – talán – volt egy boldog percem,
De jaj, nagy volt annak az ára,
És én már mindent elfeledtem.

Nos, hogy valamit visszaadjak:
Hej, de megrugdálnálak, Élet!
Lehet, talán te föl sem vennéd
Ezt a csekély kis semmiséget!

Vélemény

Pénz, te hitvány! Megmondom a
Véleményem. Ne neked!
Nem becsüllek annyira sem,
Mint az eb a szemetet!

Incselkedhetsz, vigyoroghatsz,
Lehetsz százszor a bajom,
Mégsem leszel énelőttem
Soha földi hatalom!

Pakolhatnak postazsákba,
Erszénybe vagy batyuba,
Megzöldülhetsz, megkékülhetsz,
S beléd üthet a guta.

Rab vagy mindig, az is maradsz;
Mások fogják a füled.
Bizony Isten, sokkal szebb is
Az életem – nélküled.

De ha mégis hozzám jönnél,
Luciferre fogadom:
Úgy el leszel verve, mint egy
Agyonstrapált cimbalom!

Bolondok

Ki éjjelit tesz a fejére,
Ki pedig döglött madarat.
Némelyik a padlón szánkózik,
Vagy mosdótálban fog halat.

Van, aki kesztyűt húz fülére,
Vagy kezein visel cipőt;
Van olyan is, aki tiktakol
S bemondja a pontos időt.

Szegények, hogy szánhatnak minket,
Kik dolgozunk, lótunk-futunk,
És nem akarjuk észrevenni,
Hogy milyen bolondok vagyunk?!

Árva tallér az életem

Lyukas kalapban árva tallér;
Lapulsz hitvány kis életem.
Messziről nézek csak magamra,
S jó, hogy magam így nézhetem.

Sokszor szeretném széjjelrúgni,
Mint szemétdombot a kakas,
Hogy láthatnám, mit ér egy tallér,
Hogy van-e benne száz garas?

De annyian taposták, rúgták
A pöffeszkedő kakasok,
Hogy okosabb, ha legalább én
Magamhoz irgalmas vagyok.

Bölcsesség, ne hagyj el!

Ó, bölcsesség, csak most ne hagyj el!
Segíts át a filléres gondon.
Csörgő ezüst és zörgő bankó
Még segíthet minden bolondon.

Üres erszények üdvössége,
Jöjj, és legalább reményt hints rám,
Mert olyan elhagyott és árva,
Hogy félelmében kong a bukszám.

Ó, bölcsesség, csak most ne hagyj el!
(Most nem gondolok borra, nőre.)
De ostoba lesz a bölcs is, ha
Nincs pénze ruhára, cipőre.

Kéregető

Folt hátán folt, és rongyos mégis
Nyomorult testén a ruha,
S a kenyérkéjét napról napra
Úgy kell összekoldulnia.
Ha krajcárnál nagyobb pénz csörren
Kalapjába: szivart veszén,
És kedélyesen pöfékelve
– Miként egy gazdag – úgy megyen.

Áldomást innék az Istennel

Áldomást innék az Istennel,
Ha megegyeznénk abban végre,
Hogy öreg szemeivel néha
Letekintene a szegényre.

Ha észrevenné csúf világán
Azt, amit annyira elrontott,
S eltüntetné a szegénységet,
A nyomort – ezt a szégyenfoltot.

Akkor áldomást innék véle,
S olyan nagy multságot csapnánk,
Hogy jókedvünkben talán még a
Csillagokat is lerugdalnánk.

Különös álom

Különös dolgot álmodtam
Az egyik éjjelen:
Mint a görögdinnyét szokás,
Meglélkeltem fejem.

Kíváncsian nézegettem
Az agydudorokat,
S lestem, hogy van-e még benne
Valami gondolat.

De üresen ásított rám,
Mint egy üres terem,
S én rémülten ejtettem el
Szegény, lékelt fejem.

Nagyot kongva hullt a földre,
És messzire gurult,
S mikor megállt – mint egy lámpa –,
A lékelt fej kigyúlt.

Felébredtem és a fejem
Itt volt a nyakamon,
És azóta is töprengek
A furcsa álmokon.

Magyar motívum

Istennyila meg miegymás,
Ami magyaros.
Trágyaillat, tehénbőgés,
Csárda, rézfokos,
Útilapu, számárkóró,
Békabrekegés,
Tilinkószó, cigányzene,
Kútnyekergés,
Almárium, rozmaring és
Faggyúgyertyaszag,
Dolmány, pityke, paszomány és
Csárdás kiskalap.

Keresem, de nem találom:
Hol a motívum?
Íróársak, én úgy vélem,
Ez delírium.
Ott, ahol a kisharang szól,
És kasza suhog,
S az akác és hársfa lombja
Csendesen susog,
Ahol büszkén és szabadon
Zengnek dalok:
Én úgy vélem, ott lelhetők
A motívumok.

Felvonó

Egy kis gombot kell megnyomni,
És elindul a felvonó.
Nesztelenül süllyed a mélybe,
A lépcsőház s a folyosó.

Régi dolog, de kedves mégis;
Én csodálom, mint egy gyerek.
Ha meghalok – a mennyországba –
Egy arany felvonón megyek!

Áldott kultúra

Áldott kultúra, tudás-fáklya;
Morajló gyáarak, zúgó gépek.
Miért van az, hogy napról napra
Mégis nehezebb lesz az élet?

Batáron járó lomha korban
Boldogan éldegélt az ember,
És telve volt az éléskamra,
Amit többé remélni sem mer.

S a lányaink, a kedves lányok
Bokáig érő mezben jártak,
És dobogó szívvel pirultak,
Ha a legények kurizáltak.

A kertekben és ablakokban
Kedves, tarka virágok nyíltak,
És a háztetőkön szerelmes,
Turbékoló galambok búgtak.

Most traktor zörög a határban,
És annyi áldás fakad abból,
Hogy kipusztulnak a virágok
A kertekből és ablakokból.

Tiéd ez a vers! Hozzád írtam,
„Áldott kultúra, tudás-fáklya”.
Dicsérnélek, de jaj, nem tudlak,
Mert átkot hoztál a világra.

Népdalparódia

Feleségem is volt nékem
Valamikor réges-régen.
Úgy szeretett, majd megevett,
Mégis mással szövetkezett.

Mit tagadjam, mit szépítsem:
Becsapott és megcsalt engem.
Úgy kell nékem, miért kellett?
Mért nem ültem a bor mellett?

Azóta már más világ van,
Bár nem ültem a korcsmában:
Mefogott egy másik asszony,
Hogy majd ő is becsaphasson.

Szilánkok

A szerelmes

Az első csók után megszédül
És ködbe borul feje.
Nevetni akar, de úgy érzi,
Hogy inkább sírni kellene.

A házasság

Értelmetlen dolgoknak vége.
Ki hogy becsüli, annyit ér.
Értelmetlen dolgok kezdete,
Ha kátyúba jut a szekér.

A kisgyermek

A legőszintébb lény a földön,
Akkor is, amikor hazug:
Az egyik percben megsimogat,
S a másik percben hasba rúg.

A koldus

Szánatja magát: könyörög, kér
– Amint az utcasarkon áll –,
S ha nem látják, a járdára köp
Olyan büszkén, mint egy király.

A gazdag

Egyetlen szánandó a földön
Az, aki alamizsnát ad,
És e nagy könnyelműség miatt
A szíve majdnem megszakad.

Rádió

Csoda-hangszer: sír, nyerít és búg.
A gombjait csavargatod,
S boldog vagy ha eredményt érsz el,
Mikor is elhallgattatod.

Autó

Nincs rúdja. Ökör, ló nem húzza,
Mégis őrült módon szalad.
Nagy előnye, hogy nyaktöréshez
Elég egy rövid pillanat.

Villamos

Elavult, régi, ócska jármű.
Zörög, csörög, mint egy rossz vekker.
És gyorsan csak a másvilágra
Juthatsz el villamosjeggyel.

Telefon

Halló, halló! Nem értik amott.
Halló, halló! Nem érted itt.
Végül is leteszed a kagylót,
S felsóhajtasz: „a mindenit!”

Villanyégő

Szórja a fényt. Pazar pompával
Világít, csillog és ragyog.
Mi lenne mégis, ha örökre
Elveszítenénk a napot?

Nyakkendő

Egyetlen komoly férfi holmi,
Mely ruhatáradban akad:
Ha van nyakkendőd, csak egy szeg kell,
S máris felköthetted magad.

A halott

Na, tessék! Itt fekszik a jámbor,
És nem lélegzik, nem beszél.
Egy világot választ el tőle
A ráborított szemfedél.

Tartozás

Ti: dologtalan, tétlenül henyélők,
Kik a közért egy moccanást sem tesztet,
Csak dúslakodva, rakott asztaloknál
Zabáltok – mert zabáltok, és nem esztek;
Nem érzitek-e a pofátok bőrét
A szégyentől égni és izzani,
Ha szemetek elé kerülnek néha
A nagy művészek alkotásai?
Azoké, akik éhségtől gyötörve
Lelküket ölték a műbe bele.

Tudjátok-e, ti élősködő senkik,
Hogy hány lángésznek nem volt kenyere?

Úgy nézzétek a művész alkotását,
Hogy szégyentől égjen tők fejetek.

Ez tartozás volt. Kiegyenlítettem!
És most, henyélők, gyönyörködjetek!

Társadalom

Szép neve van az emberi csordának:
„Társadalom”, s az ember társtalan,
Kitaszított, elkülönített senki.
Csak akkor valaki, ha pénze van.

Pedig valahol ott bűzlik a lélek
Az aranyak és bankók tetején,
S akik minden jótól elzárva élnek,
Töprenghetnek a sorsuk kerekén.

Nem fordul az. Az alja mindig lent van.
S ha fordulna is, ó, jaj, borzalom!
Milyen lenne? Ó, milyen is lehetne
Az a felfordított társadalom?

Kanász ülne a miniszteri székben,
És úgy születne háborús regény,
Hogy honvédelmi miniszterré lenne
Bármelyik korcsmás, bicskázó legény.

Analfabéták nevelnék a népet,
És rablógyilkos, útszéli zsvány
Képviselné a törvényt és a rendet,
Mert ő lenne a rendőrkapitány.

És így tovább. A díszes társaságot
Képzelve el a nyájas olvasó.
De mit tehetünk, ha a „társadalmunk”
A nagy többségnek sehogyan sem jó?!

Autón siklanak az álmok

Autón siklanak az álmok
És nem virágos fogaton,
És én egyre lassabban járok,
S így utolérni nem tudom.

Ó, ha nekem is autóm lenne...
De milyen balga gondolat:
Hát el lehet-e autón érni
Az elröppenő álmokat?

Holnap már villámszárnyon járna,
S ki tudja, hogy holnapután
Milyen járművel száguldhatnánk
Az álom és a vágy után?

Most autón siklanak az álmok
És nem virágos fogaton.
De csitt! Mert valaki azt hinné,
Hogy én a múltat síratom.

Szóke és vörös

Szóke vagy vörös? Nekem mindegy,
Mert én egyformán szeretem
Mind a kettőt, s ha csábítanak:
Szerelmesen nézegetem.

Felém villognak huncutkodva,
És kicsalják kis pénzemet.
S én nem haragszom. Hisz az ember
Megbocsájt annak, kit szeret.

Szóke vagy vörös? Nekem mindegy,
Ha valaki mást is papol.
De jaj, nehogy tévedés legyen,
Amiről írok most: az bor.

Körbe-körbe

Békében: nézz a pipafüstbe,
Háborúban: az ellent üsd le.

A beszélőnek száját kösd be,
Egyenes úton járjál körbe.

Ha valaki a nyakát törte,
Pakold a jámbort számárbőrbe.

Ha belehullasz rejtett tőrbe,
Nézzél egy összetört tükörbe.

Becsüld magad harminc ezüstre,
S ha nem érsz annyit, gyorsan ülj le.

Hatalmas bográcsban csücsülve,
A tüzet harminc ördög fűtse.

Mindegy, hogy hol az ember lelke;
Menj a pokolba, ne a mennybe.

A fejedet vidáman verd be,
Ha nem lett minden versbe szedve.

Beszéljünk a verseimről

Beszéljünk hát a verseimről,
Amíg érdemes és lehet:
Igaz, hogy úgy vertem a rímet,
Mint a suszter a faszeget.

Vagy mint a kőműves a téglát,
Úgy rendeztem a szavakat.
Nem gond, ha néhány modern író
A verseimen megakad.

Összekuszálni nem volt szívem
A sorokat és rímeket,
Mert bolond az, aki megsózza
Az édes-mézes ízeket.

Petőfi Sándor kaptafáján
Ady-szerszámmal dolgozom,
De Csikós Attila módjára
Alakult ki a stílusom.²

Beszéljünk hát a verseimről,
Amíg érdemes és lehet,
S az ördög bújjon mindazokba,
Kik nem kedvelik versemet!

---

² Ezt a versszakot az eredeti kötetből kihagyta, később írta hozzá kézzel – a szerk.

Egy törtető kortársamhoz

Te: suhansz, rohansz, száguldozol,
Míg én egyhelyben csücsülök.
Te: ezüstfelhőn nyargalászol,
S én a mélyben is szédülök.

Téged a korszellem kapott föl,
Engem a tény földhöz lapít.
Téged a mámor megbolondít,
Engem a mámor csillapít.

Csak törj vidáman a magasba,
S a mások kínjain ne vess,
De jól vigyázz, mikor lepottyansz,
Nehogy az én nyakamba ess!

Kémia

Van a földön – sok más mellett –
Egy ördögös tudomány:
A kémia. S e szakmában
Dolgoztam is – szaporán.

A klór, a fluor, a bróm, a jód:
Úgy tudom, hogy halogén.
Van szilárd test, cseppfolyós és
Légnemű, meg homogén.

Mengyelejev bátyánk szerint
Sok elemet ismerünk,
Amiket, ha kevergetünk:
Új anyagokra lelünk.

Atomsúlyok, vegyértékek,
Molekulák, vegyjelek,
Orto-, meta-, para-módon
Társulnak, mint emberek.

Metán, etán, propán, bután
S a többi szénhidrogén:
Benzolgőzt meg folyadékot
S paraffint is hoz élém.

A nátrium és kálium
Hidroxiddal lúgot ad,
És itt mindjárt említhetem
A többféle savakat.

A lúg és sav házassága
Nyomán születik a só
– Apját, anyját megtagadva –,
Ami fölháborító.

Hátra vannak még a zsírok,
Alkoholok, éterek,
Keverékek, vegyületek,
Elegyek és észterek.

Kevergetem, kavargatom,
Főzöm, szűröm szaporán,
S rájövök, hogy a kémia
Igen becses tudomány.

Néhány okosnak

Nagy mondatok írásához
Nem értek.
Szómorzsákat szórhatok csak
Elétek.

A gyémánt is apró, mégis
Úgy ragyog,
Mint az égen sziporkázó
Csillagok.

Nem érdekel engemet a
Kritika.
Mindegy nékem akár toll vagy
Ceruza,

A verseket, ahogy puffan,
Úgy írom
Meszelt falon, homokon vagy
Papíron.

Aki hobbant krikszkrakszoknak
Embere,
Annak a vers nem is lehet
Kenyere.

De aki az egyszerű szót
Szereti,
Az a szépet írásomban
Megleli.

Szómorzsákat szórhatok csak
Elétek.
A szépséges guta üssön
Belétek!

Zsurnaliszta nyelven

Pajtás, az élet nem medvecukor,
De szopogatjuk akkor is, ha nem kell.
A Főszerkesztő így fundálta ki,
Hát okosabbat nem tehet az ember.

Régóta jár a vén rotációs,
S a példányokat ősidőktől ontja.
Nem is csoda, ha szép számmal vagyunk
A világnak futkározó bolondja.

Lapzárta nincs, mert örökké töröl
A cenzúra egy-egy sikerült cikket.
Ilyenkor szépen keresztet vetünk,
És figyeljük a következő viccet.

Pajtás, az élet nem medvecukor,
Már réges-rég pocskul el lett rontva.
Ebből pedig csak az következik,
Hogy fölfordul gyakran az ember gyomra.

Röviden

Az élet szép, mint
Szűzlány kebele.
Ó, ennek lettem
Én is betege.

Mert jóság nélkül
A szép mit sem ér.
Példa erre a
Félig sült kenyér.

Vagy cipőm talpa,
Mert az sem kutya,
Lyukas, akár egy
Fűzfafurulya.

S míg a hidegtől
Arcom kék, lila:
Össz tüzelőm: egy
Skatulya gyufa.

Egy hibbant szesztársamhoz

Komám, bár én próféta nem vagyok,
Tudom, hogy a föld még most is forog.
Forog, forog, már régóta forog,
S e huncutság előttünk nem titok.

Forog a föld! A nem jó mindenit!
S e forgáson már senki sem segít.
Miért van hát mégis annyi számár,
Akiknek szűk az emberi határ?

Komám, bár én próféta nem vagyok,
De tudom, hogy a földünk jól forog.
Csak benned van egy kevéske hiba,
Mert buta vagy, mint egy okos liba.

Ha suttoatsz, dörögsz, bömbölsz vagy visíatsz:
A világ rendjén semmit sem segíatsz.
Hangod – az égig – hiába üvölt:
Egyszer téged is megemészt a föld.

Alkossatok szebbet, mint én

Tollszár-rágók, nosza, rajta!
Ki akar versenyre kelni?
Ki tud könnyebben és szebben
– Mint én tudtam – énekelni?

Izzadjatok, gyötrődjetek,
Éjjel-nappal rímet rágva;
Paskolja meg arcotokat
Sebzett mesék vérző szárnya.

Teremtsetek, alkossatok
Drágakövet a kavicsból.
Varázsoljatok aranyport
A semmiből, a homokból.

Álmodjatok tündéresszonyt,
Éljetek át nagy szerelmet,
S kacagjatok, tapsoljatok,
Amikor a halál kerget.

Tollszár-rágók, nosza, rajta!
Szerelmek és álmok tűntén:
Alkossatok, teremtsetek
– A semmiből – szebbet, mint én!

Gábor arkangyal harsonája

Feltámadunk! Gábor arkangyal
Már fényesíti harsonáját.
De mi lesz itt, ha fölébreszti
A porhüvelyek sokaságát?

Szinte látom a vidám nyüzsgést,
A tomboló, féktelen kedvet.
Egy tucat isten is kevés lesz,
Hogy fenntarthassa majd a rendet.

És kezdődik a számonkérés,
Ami olyan sokáig késett:
Húséges asszonyok, barátok
És felszarvazott, jámbor férjek.

Huh! Micsoda cirkusz lesz itten!
Milyen nagy ribillió támad!
Gábor arkangyal, jobb lesz, hogyha
Meg sem fúvod a harsonádat!

Elég-iá-k.

(Egy befutott, modern író nyomán.)

1.

Kerengve, rengve zsong a napkorong,
És én – gubbasztva, őszülő hajammal –
Rohanok hajszás életem előtt,
Mint bénán sántikáló sántaságok,
A bússá hobbant sírkövek között.

Vágyaim álmai kongva borongnak,
Csüggedő lelkem csengve csapong.
Vert hadak útján lépteim kongva
Koppannak, és a sok rőt falombba
Belé üti az orrát a hold.

2.

Az erdők fáin megbosszult vágyak
Rángó lábakkal csüngnek alá.
S a bús teherrel megrakott ágak
Keshedt sóhaja hullik reá.

Vihar-paskolta, halk melódiák
Bolyonganak a méla éjben,
Azután némán elbődülnek
Az ezüstsápadt holdsütésben.

(1932)

Mikulás este

Arcomra borítom a takarómat;
A szívem félve, riadtan dobog,
S még így is látom, hogy az ablakon át
Rám bámulnak ijesztő krampuszok.

Vacog a fogam. Virgácsok zörrennek.
Reszketek, mint egy ötéves gyerek.
Pedig már rég nem hiszek a mesékben,
És tudom, hogy krampuszok nincsenek.

Jaj, rossz voltam egy életen keresztül.
Hallom, hogy lánc és vasvilla csörög.
Nincsen ördög, és mégis félek, félek,
Hogy magukkal visznek az ördögök.

Aki kapja, marja

Csúnya ez a hunyósdi;
Eszeveszett játék.
Mégis jó, mert mit látnék,
Ha valamit látnék?

Proletárok, rajta csak:
Aki kapja, marja!
Úgy van jól, ha szemünket
A hályog takarja.

Szórakozzanak velünk,
Akik minket unnak.
Adjunk egy kis örömet
Néhány nyomorultnak.

Egyszer úgyis vége lesz:
A pohár kicsordul!
Vagy mink, vagy ők dőlnek ki,
Ha a rend fölfordul.

Láttam én már eleget,
Jártam körbe-körbe.
Tudom azt, amit tudok,
S elég volt belőle!

Életrajz

Üzenem a Jónak,
Üzenem a Rossznak:
Ne tartsanak engem
Jónak, sem gonosznak.

Mert póri sorsomban
Úri gőggel éltem;
Mindenben azt tettem,
Amit jónak véltem.

Dérlepett réteken
Dideregve háltam,
De a paloták közt
Fütyörészve jártam.

Néha káromkodtam,
Néha imádkoztam
– Mikor, hogy adódott –,
Mégis ember voltam.

Templomot, csapszéket
Egyformán tiszteltem.
Istent is, koldust is
Meg-megsüvegeltem.

Tiszteltem a nőt is,
De mindig csak egyet.
Így sajátítottam
El az egyszeregyet.

Ha a bölcsességtől
Undort kapott lelkem,
Újabb bölcsességet
Borból merítettem.

Ne vádoljon senki,
Követ sem dobjon rám,
Mert úgy, ahogy másnak:
Rendben van a szénám.

Az Igazság beszél velem

Az Igazság arcomba vágja
Egyre jobban dörgő szavát:
„Maradt még egy-két sivár éved,
S azután véged! Nincs tovább!

Több becse van a holt anyagnak;
Az évezredes sziklakő
Megrepedhet, de süti a nap,
S téged elnyel a temető.

Mi értelme volt életednek?
Lázakban miért ölted magad?
S mi értelme volt álmaidnak,
Ha belőle csak por marad?

Ha volt is néhány szép szándékod,
Néhány átkod, néhány imád:
Hiába, nem segíthet az sem
Rajtad, ha gondolnak reád.

Ha verseidet gyönyörködve
Olvassák majd az emberek:
Az enyészettől, pusztulástól
Az sem menthet meg tégedet.

Ha hinni tudsz a lelkiekben,
Mit nem tud felfogni az agy:
Gondolj a többi álmodóra,
Mert te is olyan bolond vagy!”

– Így beszél hozzám az Igazság,
És én meg nem cáfolhatom.
Mit tehetek? Ráhagyok mindent,
És gyászos arccal hallgatom.

Önkritika

Sokféle verseket összefabrikáltam,
És most nem tudom, hogy miért is csináltam.
Furcsa életemben sok bolondot tettem,
De úgy véltem jónak, ahogy cselekedtem.

Nem voltam én más, mint tehetetlen, jámbor,
S úgy beszéltem, mint egy szédült prédikátor.
Egy kicsit hallgattam, s ha néha beszéltem,
Akkor is azt mondtam, amit jónak véltem.

Nagy erény és nagy bűn nem került utamba,
Mégis, mint egy bűnös, meg voltam vasalva.
Meg voltam vasalva, de nem vasbéklyóval,
Hanem a rosszal, mely birkózott a jóval.

Szerettem a csókot, szerettem a nőket,
Szerettem a bátort, a harcra kelőket.
Sok apró életgond volt nyakamba varrva.
Bele is rángattak elégszer a bajba.

De akkor is mindent józanul csináltam,
S egy kis szerencsével mindenből kimásztam.
Most, hogy az életem kezd már csendesedni,
Ideje lenne a tollamat letenni.

Ámbár a tollal is valahogy úgy vagyok,
Mint egy gyermek, aki krumplicukrot kapott:
Ha a krumplicukrot jól esik megenni,
Hogy is tudnám én a tollamat letenni?

Sok bajt fog még hozni rám az irkafírka,
De viselni fogom, ami megvan írva.
Inkább az ablakok legyenek kitörve,
Mintsem, hogy egy napon a ház dőljön össze.

Ellenfélt, barátot egyformán gúnyolok.
Mít tehetek arról, ha már ilyen vagyok?
Akkor is csinálom, ha a hideg ráz is.
Egy szép napon úgyis összedől a ház is!

Huncut gyerekekhez

Nono, huncut gyerekek.
Hogy a fene egye meg
Aki magyar, mégsem az,
Mert a szíve nem igaz.

Egyedem és begyedem.
Én a hazám szeretem.
De aki nem szereti,
Azt az ördög elviszi.

Nem ámitás, nem mese
A poéták éneke:
Ha minden gonosz lakol,
Túl kicsi lesz a pokol.

Vigyázzatok gyerekek,
Jó honfiak legyetek,
Mert a sors bármit is ad:
Szeretni kell a hazát!

Bocskor

Az élet: egy koszos bocskor.
De jó volna olykor-olykor
Lerugdalni, félre lökni,
Leköpní és elfeledni.

Hol itt szorít, hol ott szorít.
Sántává tesz, megnyomorít.
S az ember mi mást csinálna?
Tovább hordja sántikálva.

Tovább hordja megadással,
Átokkal és imádsággal.
Rúgja, nyúzza, beszennyezi,
Míg egy napon levetheti.

Ha bocskorát levetette,
Bedugják egy sírgödörbe,
S elfelejti koma, sógor,
Hogy valaha volt egy bocskor.

Hülye dolog

Hogy születünk és ifjan élünk,
Abban nincsen semmi hiba,
De hogy egyszer meg is kell halni,
Elég hülye tragédia.

Hogy csókoltunk és szeretkeztünk,
Az szép és kellemes dolog,
De milyen örült marhaság az,
Ha az ember vénen topog.

Hogy mások csókolják a nőket
Helyettünk, és hazudjanak:
Van-e ostobább, bárgyúbb dolog
A csaló csillagok alatt?

Könnyelmű kritikusoknak

Azok részére írom ezt a verset,
Akik egyszer majd rajtam is nevetnek.
Úr voltam mindig! Szegényen is gazdag,
De sosem voltam áruló, eretnek.

Nyűgös perceim, kínlódó óráim
Nem kívántam, de éltem, ahogy éltem.
Ha simogattam, vagy ha ostoroztam,
Csak azért volt, mert a jövőbe néztem.

Eh, ki gondja, hogy tisztázzam a dolgot?!
Amit írtam, hát megírtam – és vége!
Úgy néztem mindent, ahogy jónak láttam,
És nem érdekelt senki véleménye.

Lekaszabolták itt mindig a lángészt,
Vagy a hülyékké egy cellába dugták.
(Ó, te magasztos emberi kritika,
Te hülyeséggé okosult hazugság!)

Felőlem lehet csomókat keresni
Azon a régi közmondásos kákán,
De olyan legény legyen az a jámbor,
Hogy valamiképp megálljon a lábán.

Vidéki rokonoknál

A vidéki rokonokhoz
Néha jó egy utazás.
Hiszen ott a padláson is
Megterem a tyúktojás.

Sonka, kolbász leng a rúdon,
Tej, liszt, zöldség van elég.
Ehetsz sülve-főve kappant,
Libát, kacsát vagy csibét.

A falusi gazdálkodók
Egészséges emberek.
Nem olyanok, mint a nyamvadt
Városiak, pestiek.

Jószívűen adakoznak
Ha „lemegy” egy-egy rokon.
Sütnek, főznek és a bor is
Vígan folyik a csapon.

„Hegyen-völgyön lakodalom.”
Dínomdánom, jó kedély.
Áll a trakta, nincsen munka;
Szunyókál a kapanyél.

Jó világról, egyről-másról
Megindul a csevegés.
Elmondják, hogy hol volt lakzi,
És hogy hol volt temetés.

Mikor aztán sátorfáddal
Hazalódít a vonat;
Meghatottan dicséred a
Vidéki rokonodat.

Ők pedig a kislebenében
Azt mondják mindenkinek:
„Hál’ Istennek, elmentek a
Kákabelű pestiek!”

A Tudás Fája

Beszöktem a titkok kertjébe:
Lelkem tudásra szomjazott.
Hiába álltak kapujában
A lángpallosú angyalok.

Megkerestem a Tudás Fáját,
És ízleltem gyümölcseit,
Hogy valamiképp lepipáljam
A világ összes bölcseit.

Az én Évám, kígyóm és almám:
Az irodalom, a betű.
Így tanultam meg, hogy a kör is
Háromszázhatvan szögletű.

Azt is tudom, hogy a pont semmi,
És úgy rajzol egy vonalat,
Hogy meghatározott helyéről
Egy másik pont felé halad.

No meg: ad vocem, diktum-faktum,
Ha egy kicsit gondolkozom,
Megállapítom: az a legjobb,
Ha semmin sem csodálkozom.

Minden történés a világban
Visszásan nézve: negatív.
A gondolatok, tettek, tények
S az életünk is: relatív.

Szamárságoktól okoskodva
Az agyam gomba módra nő,
S rájövök arra, hogy a földön
Csak egy titok van s ez a nő.

A tudásfának árnyékában
Éva száját csókolgatom,
És ilyenkor túlteszem magam
Az összes földi titkokon.

Átkozott pénz

Hogy gúnyolódik, hogy csúfol a pénz,
De gyáva, mert csak messziről röhög;
Bújócskát játszó, bolond kedve van,
És mindig mások zsebében csörög.

Szép az élet annak, ki álmodik,
És éjjel-nappal verseket farag,
De néha még az álmokat is
Fölébreszti, felrázza a harag.

A pénz, a pénz, a pénz – amindenit!
Lakbér, kenyér és más földi dolog:
Úgy jön, úgy támad, mint egy fenevad;
Minden, ami a pénz körül forog.

Gúnyolódik, kínozt, gyilkol a pénz!
Szörnyűség, hogy már élni sem lehet!
Az átkozott, bolond, játékos pénz
Tönkreteszi az egész életet.

Ez a való

Huh, most írok érdekes verset,
Amilyent még sosem írtam.
Modern lesz, szép lesz, cifra, jó.
Ez a való.

Huh, most írnék, de mindhiába:
A ritmusok és rímek jönnek,
S az újításba vetett hitem
És ábrándjaim elköszönnek.

Huh, ti szabályos verssorok,
Formák, ütemek, ritmusok.
Egy versfaragó mit tehet,
Ha újítani nem lehet?

Huh, modern vers! És hasztalan
Töröm, zúzom, nyúzom magam,
Mert megfeneklett a hajó.
Ez a való!

Diákkori emlék

Diákkoromban ministráltam.
Mise, oltár, pap, gyertyalángok,
S én néha-néha hátranéztem,
Hogy észrevesznek-e a lányok.

Gyűjtöttem a szentképeket:
Szűz Máriát és Szent Terézkét,
S a szentképek közt őrizgettem
Néhány iskolás fruska képét.

Mert tisztelője voltam én már
Akkor is a szép női nemnek,
És minden kislány – aki tetszett –
Beillett volna égi szentnek.

„Sicut erat in principio”,
S ha rám nézett a szomszéd lánya:
Úgy éreztem, hogy bajok lesznek,
S hiba csúszik a bibliába.

Eltűntek rég a diákévek;
Túl vagyok minden bolondságon,
És mégis megakad a szemem
Egy-egy formás, kis női lábon.

Ilyenkor szívembe lopózik
Az a régi ministráns gyermek,
S úgy érzem, hogy a kedves lányok
A múltból felém integetnek.

Huncut szél

Huncut viháncolással ráz meg
Fát, bokrot, ajtót, ablakot,
S a gyanútlan ember fejről
Lesodorja a kalapot.

Összekuszálja, megcibálja
A fák zöldellő üstökét;
Bukfencet hány és port kavargat,
Mint aki elveszté esztét.

Az újságárosok kezéből
Elkap egy-egy napilapot,
És gyors járásra noszogatja
Azt, aki lassan ballagott.

A szoknyákat megsuhogtatva
Női titkokat szimatol.
Simogat, csókol, pajzánkodik,
És azután tovább lohol.

Ó, kedves szél, a pesti utcán,
Hol annyi bájos szoknya van,
Milyen bolond az, aki vakon
A szoknyák mellett elrohan.

Csak libegtessed a szoknyákat,
Te huncutkodó, pesti szél,
Hiszen tudod: a férfiember
Sok mindent lát, de nem beszél.

Kalap

Arra való a kalap,
Hogy a fejet fődje.
Azzal köszön az ember
Reggel, délbe', este.

Nekem is van kalapom,
Kopott is, meg vén is,
Ismerőseim előtt
Megemelem én is.

Szép az esős, őszi est

Csip-csupp... az esőcsepp csepeg.
A lábak fürgén lépnek,
S a tócsák fénylő szemei
Kaján örömmel néznek.

Mert szép az esős, őszi est
A városi aszfalton,
Hol annyi kislány sétálgat
És annyi bájos asszony.

Víg ünnepe, öröme van
A tócsáknak és sárnak,
Mert kedves, női titkokat
Figyelnek, néznek, látnak.

Ott nincsen ős és elmúlás,
Ahol szoknyácska lebben;
Ott élet és meleg fakad
A hideg, őszi estben.

Az őszi szél lehelete
Bár virágot hervasszon:
Örökké lesz nyíló virág,
Míg lesz egy csókos asszony!

A cigány és a nyúl

Fürgén kapálgat a cigány,
Ami pedig nagy csoda.
Sőt mi több: nagy buzgalommal
Jár kezében a kapa.

Mező szélén, a mezsgyében
Jön a tiszteletes úr.
Vállán puska... és előtte
Fölugrik egy ijedt nyúl.

A cigány – látva a nyulat –
Vállhoz kapja a kapát:
Egy dörrenés... és a nyúl kész.
Ki halott ilyen csodát?

Hanem amikor a cigány
A lelőtt nyúl után nyúl,
Hallja ám, hogy hozzá ekképp
Szól a tiszteletes úr:

„Megállj, cigány! Az a zsákmány
Engem illet egyedül,
Mert én lőttem. S ilyen lövés
Igen ritkán sikerül.”

Szól a cigány: „Megkövetem
A tiszteletes urat;
Higgye el, hogy én lőttem le
Kapanyéllel a nyulat.”

„Kapanyéllel?” – csodálkozik
A jámborszívű vadász –
„Ez ugyan még mesében is
Túl gyerekes kifogás!”

„Instálom, a múlt vasárnap
Úgy prédikált a misén:
Ha az Isten is akarja,
Elsülhet a kapanyél.”

„Jól van, cigány” – mondja a pap –
„Az igazság kibújik:
Alszunk egyet, s azé a nyúl,
Aki szebbet álmodik.”

Ott a mezőn el is alszik
Úgy a cigány, mint a pap,
De a cigány előbb ébred,
És megsüti a nyulat.

Megsüti, és meg is eszi,
Aztán ismét lepihen.
Egy órácskát horkolgatnak
Egymás mellett csendesen.

Fölébredve a pap kezdi:
„Csodás álmom volt nekem:
Fönt jártam a mennyországban,
S ezer angyal volt velem.”

Szólt a cigány: „Én azt hittem,
Hogy örökre ottmarad.
Így hát, amíg az égben járt,
Én megettem a nyulat.”

Tanács egy tanácsos úrnak

Tanácsos úr! Ön már nagy ember:
Van vagy 185 centi.
Így hát az apró földi dolgot
– Talán – már észre sem veszi.

Pedig az életben van más is,
Nemcsak hatvány és köbgyökök.
Bizony mondom, ha így folytatja,
Még elviszik az ördögök.

...Katonakoromban volt egyszer
Egy bösz, „zupás” őrmesterem,
De önhöz képest azt az embert
Szelídlelkűnek ismerem.

Merem remélni, hogy a versből
Egy kis tanulságot merít,
És túlpallérozott agyával
Gondol valami emberit.

Olyan szemmel próbálja nézni
– Ezek után – az életet,
Hogy alantosai köz vannak,
Önnél műveltebb emberek.

Ha megfogadja ezt a pár sort,
És élni is tud majd vele:
Barátként nyújtom majd a kezem,
S ön boldogan csaphat bele.

Ezért víg az elkészöntő

Nem vagyok én fejedelem;
Versírást adtam fejem.
Sok rúgás ért: sok a sebem.
Mi lesz velem, mi lesz velem?

Sok volt bennem a jó szándék,
De az élet: csúf ajándék,
S úgy igaz, hogy pórul járnék,
Ha valaha jót is várnék.

Sok bánat ért, kevés öröm.
Ezt is, azt is rímbe töröm.
Az életen így őrlöm,
S ha véget ért, megköszönöm.

Nagy dolog egy emberöltő,
Hát, ha még az ember költő!
Meggzenvedi a letöltő,
S ezért víg az elkészöntő.

Mesék

Egy titokzatos éjszakában
(Miként azt Isten kiagyalta)
Gyermek született. Miközben egy
Kisborjú anyja tőgyet nyalta.

Istálló volt a szülőotthon,
S pásztorok, királyok jövőnek,
És fölzengett az éjszakában
Egy glóriás, mennyei ének.

Régi mese: a kisdéd Jézus,
Mária, jászol, József, szalma.

De olyan mesék kellenének,
Amiből üdvösség fakadna!

Fura bordal

Néhány korty borom talán még maradt
A régiből, hogy kifogjak az őszön,
És félretoljam karcos murciját,
Mert nem kívánja se' csontom, se' bőrcöm.

Nem kellene nekem az új borok!
Savanyú ízű maszlag is van benne.
Nagyokat lehet tőle csuklani,
És csúnyán megbotlik az ember nyelve.

Dögrovasra vinné a bőrcömöt
Az a gyomrokat fölforgató karcos,
S mi lenne, ha rókázni kezdene
Egy borkedvelő régi, magyar harcos?

Hiába, no! Én már ilyen vagyok!
És ilyen leszek, ameddig csak élek.
Az új lőréktől kiráz a hideg:
Okosabb, ha a régi borból kérek.

Néhány korty borom talán még maradt,
S ha nem maradt, hát szomjazom pár évig,
Mert addigra a karcos lőre is
Magyar pincékben magyar borra érik!

Majd elvállik

Nem koldulok a sorstól semmit,
És nem panaszklok semmit föl.
Maholnap már le is bunkózhat
A vénség, ez a rossz ököl.

Megmutattam, hogy tudok túrni.
De ha megnőnek a dühök
Bennem, hát Luciferre mondom,
Hogy fenemód visszaütök.

Nem koldulok, és nem panaszklok
A sorsomnak semmit sem én.
De végül mégiscsak elvállik,
Hogy melyikünk különb legény!

Gépkorszakban

A gépkorszakban nincsen ábránd,
De van csók és leány.
Egy modern költő kedveséhez
Így verselne talán:

„Nőnemű lény, gépeknek gépe,
Bűvös esztergapad:
Csodálva nézem sziporkázó
Acélforgácsodat.

Ha srófjaid és kallantyúid
Gyengéden megfogom,
Izzani kezd – mint vas tűzben –
Olajos homlokom.

Kösse össze az életünket
Egy szegecs, vagy csavar.
Ha velem akarsz dübörögni,
Úgy mondd meg azt hamar.

A gépszíj nem kaphatja azt el,
Ki velem zakatol.
Rám bízod-e hát a bűgásod,
Te édes kis motor?

Kenni és olajozni foglak
Munkaidőn is túl,
És lehűtöm a csapágyadat
Ha füstöl vagy begyúl.

Más masinákra nem is nézek,
Bárhogy is bűgjanak.
Csak téged – kedves, kicsi gépem –
Magamnak tudjalak.”

A gépkorszakban így verselne
Egy szerelmes – talán,
Ha csábítóan rácsillogna
Egy gépesített lány.

Százéves ember

Százéves kort fogok megérni
Csendes örömben, boldogságban,
S az ötvenéves kölykök előtt
Meglendetem fehér szakállam.

Utánuk fogok nézni, mikor
A csókok után iramodnak,
És befelé mosolygok azon,
Ha a csókokról lemaradnak.

Mert le fognak maradni ők is,
Azok az ötvenéves kölykök;
A csókot és az ifjúságot
Tőlük is elviszi az ördög.

Pipám mellől nagyot sercintve
Gondolok vissza egy-egy csókra,
És százéves, öreg fejemmel
Rámosolygok az asszonyokra.

Bölcsen fogok feléjük nézni,
Mint akinek már a csók nem kell.
– Hiszen mit kezdene a csókkal
Egy százesztendőös öregember?

Szégyellem magam

Megkóstoltam a szegénységet.
(Jaj, annak furcsa íze van.)
És abban a keserves sorban
Szántam és szégyelltem magam.

Pedig mennyi szépség van benne:
Éhség és fűtetlen szoba,
Alázkodás, mellőzés, könnyek,
Vásott cipő és rossz ruha.

Amióta nem korog gyomrom,
S a sok szépségnek vége van:
Azóta úgy érzem, hogy talán
Még jobban szégyellem magam.

Kaland

Rám mosolygott egy leányka, és
Én szégyelltem öreg fejemet,
Mert egy mosolygós kisleányra
Nekem már nézni sem lehet.

Éreztem arcom lángra gyúlni:
(Micsoda arcátlan dolog,
Hogy deresedő, vén fejemre
Egy kisleányka mosolyog?)

Keressen ifjabb „médiomot”,
És ott gyújtogasson tüzet.
De egy vénemberre nevetni?
Nahát! Ki hallott már ilyet?)

S a kisleányka csak mosolygott,
Míg agyamban száz gondolat
Kergetőzött, és azt sem tudtam,
Hogy hová tegyem magamat?

De egy kirakati tükörbe
Pillantva, jaj, uram fia!
Arcomon bájosan piroslott
Egy csókos száj rúzsos nyoma.

Így oldódott meg a nyomasztó,
Rám nehezedő rejtelem,
De fogadom, hogy nem használhat
Többé rúzszt az én hitvesem!

Bordal

Jön az idő, mikor megiszom
A legutolsó korty borom,
S az üres pohár szomorúan,
Árván csillog az asztalon.

Barátaim, kik annyi szépet
Mondtatok két korty bor között:
Emlékezzetek majd reám is,
Ki tőletek elköltözött.

Nyakaljatok be néhány fröccsöt,
Mintha ott lennék köztetek,
S a verseimből mondjatok el
Egy-egy kedves idézetet:

„A kis korcsmai sarokasztalt.”
Vagy a „Szürke rapszódíát”
És a mindenek fölött álló
Verset: az „Álmok Asszonyát”.

S ha néha eljöttök síromhoz,
Szívetek ne legyen zavart,
S virágok helyett a síromra
Tegyetek egy liter kadart!

Fenemód bánom

Fenemód bánom, de hiába:
Mit tehetek, hogy megszülettem?
Mit tehetek, hogy innen-onnan
Negyven év repült el felettem?

A tűnő évek megtapostak.
Nehezek voltak, mint a kórság.
A fiatalság álom volt csak,
De az öregség: az valóság.

Nyavalyog és göthöl az ember,
Amikor még mást is tehetne.
Végül is abbahagyja, s meghal,
Amikor még élni szeretne.

Fenemód bánom ezt is, azt is,
S mindent, amit csak lehet bánni,
De hát mit is tehet az ember,
Ha egyebet nem tud csinálni?

Vigasz

Pár mázsa föld, mely az enyém lesz,
És megdermedt testemre hull,
Megkönnyíti az élet terhét,
Mely kínozott – irgalmatlanul.

Silány vigasz, de vigasz mégis:
Hogy minden semmiségbe vész,
És megoldódik minden, amit
Nem oldott meg erő és ész!

Utolsó tréfám

Lesz még egy utolsó tréfám is:
Egy utolsó huncutkodás,
Mikor mindentől elszakadok,
És megölel az elmúlás.

Ha elvermelnek majd a földbe,
Mint a répát, vagy burgonyát:
Vidám humorral megdöngetem
Deszkaörmöm oldalát.

És megszólalok: „Barátaim,
Ilyen gödör nektek is jut!”
Szinte látom, hogy a gyásznépség
Rémületében szertefut.

De addig talán meggondolom,
És ilyen tréfát nem teszek.
Csak temessenek el nyugodtan
Azok a jámbor emberek.

A tréfából elég lesz annyi,
Hogy nem szólok, nem mozdulok,
S hagyom magamat eltemetni,
Mint aki igazán halott.

Ingyen adom a lelkem

Pénzem nincs. Nem volt azelőtt sem.
Csak kedvem volt sokszor – királyi.
Nem tudtam rabolni, betörni,
De nem is tudtam kunyerálni.

Lelkem az ördögnek sem kellett;
Csak egy zsák arany volt az ára.
Nem adott pénzt a vén zsugori,
Mégis elviszi – nemsokára.

Csak vigye, hogyha kedve tartja,
Nem fogok neki könyörögni,
Mert az Isten sem vette észre,
Hogy sokkal különb, mint a többi.

Test és lélek

Egy porhüvellyel kevesebb lesz,
Ha elnémít egy pillanat.
S egy lélekkel több lesz a földön,
Mert az én lelkem itt marad.

Mit számíthat a test halála?
Vidám dolog a ravatal,
Mert az élet olyan, hogy abba
Egyszer mindenki belehal.³

De a lélek örökké élhet
– Bár ez kevésnek adatott –,
Csak a legnagyobb csibészeknek,
S annak, ki szépet alkotott.

---

³ József Attila: „Abba, hogy születtünk, más is belehalt már.” – a versíró saját megjegyzése. Ez eredeti, *Kész a leltár* c. vers így zárul: „Éltem – és ebbe más is belehalt már.” – a szerk.

Halotti beszéd

Halálom után – ha tudnék beszélni –
Megcsiklandoznám sok ember szívét.
Olyant mondanék, amit még nem mondtak,
S így szólna az a halotti beszéd:

„Rózsák sebeztek a tréfás halottat
És gúnyolták, megölték a szavak!
(Ha rágondolok: biz’ Isten nevetnék,
De egy halottnak sírni sem szabad.)

Csikós Attila sem volt rosszabb ember,
Mint más, aki loholt, lótot, futott.
Higgyétek el, hogy nem tehetett arról,
Ha kínjában gyémántot izzadott.

Néha rúgott és harapott – ha kellett –,
De ha lelkében megpendült egy húr:
Megszelídült és énekelni kezdett,
Mint egy asszonyos, csókos trubadúr.

...Aztán kimúlt. A dal elszállt örökre,
Unta taposni a földi rögöt.
És annyira utálta a világot,
Hogy mikor meghalt, rája sem köpött.

Most itt fekszik, látjátok szemetekkel;
Úgy fekszik, mint egy egyszerű halott.
És az sem segít ezen a flótáson,
Hogy amíg élt, gyémántot izzadott.

Dacolva végzetemmel

Búcsút intek az időnek,
Hátat fordítok a nőknek.
Megbámulom sötét torkát
Az ásító temetőnek.

Halkul a hang a szívemben,
Mint mikor a tücsök cirren.
Hinnék, hogyha hinni tudnék
A semmiben, a mindenben.

Körülöttem mennyi társam,
Mennyi ember a világban
Keresi a boldogságot,
Amit én rég megtaláltam.

Megtaláltam, s elvesztettem.
Ó, de hányszor újra kezdtem,
Dacolva végzetemmel,
Újabb asszonyra leltem.

Fittyet hányva az időnek,
Csókot adok szeretőmnek,
S számárfülekét mutatok
Az ásító temetőnek.

Nagytakarítás

Nagy munka van fent az égben,
Mindenki sűrög-forog:
Nagytakarítást rendeznek
A szorgalmas angyalok.

Háború van készülődben,
Tudja jól az égi nép,
S úgy dukál, hogy rend fogadja
Azt, aki oda belép.

Aranyvödrök csörömpölnek,
Sikálókefe suhog.
Porszívó bűg, s aranycsapból
Gyémántfényű víz csurog.

Ha az ágyúk elbődülnek,
S lent, a földön hull a vér:
Addigra a takarítás,
Fent az égben véget ér.

...Vérrel ázott harcmezőkön
Némán fekszik sok halott.

S a holtakra fényt szórnak a
Kifényezett csillagok.

A szerzőről

Csikós István Attila, a versíró – ahogy költő helyett hivatkozott magára – 1912. augusztus 2-án született Miskolcon. Édesapja Csikós József (1888-?), hortobágyi csikós, majd péksegéd, később pék; édesanyja Meskó Anna (1890-?) cseléd, majd háztartásbeli. Két testvére lehetett: egy nővére és egy három hónaposan elhalálozott húga. A kis Attila édesanyja korán meghalt, ezután az apjával felköltöztek Budapestre, Angyal-

földre. József újraházasodott, elvett egy sváb asszonyt, akivel három gyermeket nemzettek: Bendegúzt, Ménrótot és Gertrúdot. A legendárium szerint egy cigányasszony megjósolta a mostohaanyának, hogy a kis Attila, „Tilike” nem éri meg a tíz éves kort. Nem tudni, hogy a jóslat bűvkörében történt-e, de annyi bizonyos, hogy a fiút ezután jelentősen elhanyagolták. Attila az elemi és polgári iskola befejezése után 1929-ben tanoncként elszegődött Bodor Lajos drogista üzletébe. A patika fölött lakott, és munka mellett elvégezte a Székesfővárosi Drogista Szakiskola képzését, ahol 1932-ben drogista segédi oklevelet szerzett. Ez idő alatt a 208. sz. Szent László cserkészcsapat tagja volt. Első verseit a *Miskolci Reggeli Hírlap* és a *Magyar Cserkész* folyóiratban jelentette meg 1928-32 között.

1933-ban otthagyta a drogista segédi munkáját, és több rövid állás után 1934 októberében – annak ellenére, hogy bal veséjét nem sokkal előtte kivették – megkezdte katonai szolgálatát a 4. honvéd gyalogezredben, amit 1936 szeptemberében felcser tize-

desként be is fejezett. Ezután rövidebb állásai voltak a fémiparban – ráadásul újra behívták katonának 1938 szeptember-december között –, míg végül 1939 januárjában meg nem találta a helyét a Fővárosi Gázműveknél laboránsként. Nyolc év együtt járás után 1938-ban feleségül vette Halmai (Hán) Magdolnát (1910-1990), akivel két fiúk született: Attila Ferenc (1940-) és Béla (1943-1992).

1938 és 1942 között több alkalommal behívták a seregbe pár hónapos szolgálatra. A frontra '42 októbere és '43 májusa között vezényelték. A háború alatt néhány versét leköszölte a *Függetlenség* c. propagandalap. 1943-ban *Donmenti dalok* címen kiadott egy kötetet a háború alatt írt verseiből. A 2. Magyar Hadsereg tragédiájakor ő is a Don-kanyarnál harcolt. A századából mindössze ketten maradtak életben. 1945 január elsején, Budapest ostromakor hadifogságba került, és a Kaszpi-tenger partjánál lévő 379. mahacskalai fogolytáborba vitték, ahonnan két és fél év múlva, 1947 július elsején térhetett haza.

Csikós visszatért az Óbudai Gázgyárba, ahol előbb laboránsként, majd segédművezetőként, később művezetőként dolgozott. 1953-ban gőzkazánfűtő, '54-ben gőzgépkezelő, '60-ban víz- és csatornamű kezelő képesítést szerzett. A Gázgyárból ment aztán nyugdíjba 1972-ben, bár egészen a haláláig még ezután is folytatta a munkát. A '60-as években a gyár saját folyóiratában, a *Gázláng – A munka vörös zászló érdemrenddel kitüntetett Fővárosi Gázművek ipari lapja*. c. újságban jelentette meg verseit, legtöbbször „Vox Humana” jelige alatt.

Az ital és a nők iránti vonzalma megterhelte Csikós kapcsolatait. A hadifogság utáni kicsapongó életvitele miatt 1952-ben elvált tőle a felesége. '54-ben elvette a nála 22 évvel idősebb özvegyasszonyt, Miriovszky Annát (1890-1976). A gyár dolgozóiként a Gázgyári lakótelepen éltek. 22 év házasság után Anna 1976-ban elhunyt, két évre rá Attila harmadjára is megnősült: elvett egy nyugdíjas klubban megismert idős kiskunhalasi nőt,

Ternyák Erzsébetet (?-?). Több, inkább drámainak szánt öngyilkossági kísérlet után egy veszekedés alkalmával sósavat ivott, sérüléseibe 1983. szeptember 1-jén belehalt. A Farkasréti temetőben lett eltemetve, de hamvait 2002-ben áthelyezték a Tolnai temetőbe.

Közel 1600 versen kívül öt színdarabot, egy elbeszélő költeményt, számos dalszöveget is írt. Egyetlen kiadott kötete mellett 48 írása dokumentáltan megjelent valamely folyóiratban. Néhány költeményét rendezvényeken is elszavalták. Munkái nagy részét saját maga számára kötetekbe rendezte, de életműve mindeddig nem került kiadásra.

Tartalom

Előszó a sorozathoz	5
Pokoli tömjén.....	15
A szerzőről.....	169

Versmutató

A „nagy hazafiak”	65
A cigány és a nyúl	146
A költő	18
A Tudás Fája	138
Aki kapja, marja	125
Áldomást innék az Istennel.....	98
Áldott kultúra.....	102
Alkossatok szebbet, mint én.....	121
Árva tallér az életem.....	95
Átkozott pénz	140
Autón siklanak az álmok	109
Az ember mindent elront.....	34
Az Igazság beszél velem.....	128
Az Úr gondja.....	51
Azért is: tyuhaj!	73
Baleset	66
Bennem már nincs titok	27
Beszéd az Élethez.....	92
Beszéljünk a verseimről.....	112
Bocskor	133
Bólogató.....	59
Bolondok	94
Bordal.....	159
Bölcsesség, ne hagyj el!	96
Dacolva végzetemmel.....	166
Diákkori emlék.....	142
Dzsungelben.....	68
Egy hibbant szesztársamhoz	120
Egy törtető kortársamhoz	113
Elég-iá-k	123
Életrajz	126
Elkopott cipők	48
Emlék-beszéd.....	36
Ez a való	141
Ezért víg az elköszöntő	150

Felvonó	101
Fenemód bánom	160
Finoman	81
Földbirtokos vagyok	42
Fura bordal	152
Gábor arkangyal harsonája.....	122
Gépkorszakban	154
Gyilkos	91
Gyűlölöm magam	89
Ha arra gondolok.....	24
Ha átkom megfoganna	39
Ha megadná a sors	40
Hajrá, sietek	44
Halotti beszéd	165
Hasonlatok	82
Huncut gyerekekhez	132
Huncut szél.....	143
Hülye dolog.....	134
Ifjabb dalos jön.....	45
Igazság.....	25
Így kell élni.....	77
Így szép a dolog.....	62
Ingyen adom a lelkem.....	163
Kaland	158
Kalap	144
Kémia	114
Kéregető.....	97
Ki mit vetett	38
Kísérlet új versformával	30
Kislibák	80
Költői lakoma	74
Könnyelmű kritikusoknak.....	135
Könnyű lenne.....	49
Körbe-körbe.....	111
Kuruc nóta.....	84
Különös álom.....	99
Lakzi lesz.....	56
Lámpások.....	50

Leszállt a köd.....	22
Magam ünneplése.....	17
Magányos férfi	52
Magyar motívum.....	100
Majd elvállik.....	153
Megállj, vándor!	90
Mese a felnőtt gyermekeknek	71
Mesék	151
Miért rágódni.....	19
Mikor lesz az?.....	60
Mikulás este	124
Minden csak délibáb	21
Mint akasztott ember	79
Mint egy császár.....	43
Mulatság előtt.....	63
Nagy úr voltam	87
Nagytakarítás.....	167
Ne félj, Élet	32
Néhány okosnak.....	116
Nem vagyok vásott kölyök	37
Népdalparódia.....	103
Népi ének.....	75
Nincs semmi baj.....	35
Nincs türelmem	54
Nótapince	15
Nyavalyások, reszkessetek.....	55
Önkritika.....	130
Ördögi strófák.....	28
Őszi hangulat	23
Pojáca vagy	78
Pokoli tömjén.....	16
Predestináció	26
Rabló leszek.....	64
Régi dal.....	88
Régi regösének	86
Remek ötlet	57
Röviden.....	119
Sláger	46

Sorsom és én	61
Suta vers	20
Száz szónak is egy a vége	85
Százéves ember	156
Szegénységem	70
Szégyellem magam	157
Szép az esős, őszi est	145
Szilánkok	104
Szó-játék	72
Szőke és vörös	110
Tanács egy tanácsos úrnak	149
Társadalom	108
Tartozás	107
Tele van az élet humorral	76
Test és lélek	164
Utolsó tréfám	162
Valahol	67
Választások előtt	33
Vásári vers	58
Vélemény	93
Vezeklő angyalok	53
Vidéki rokonoknál	136
Vigasz	161
Zsurnaliszta nyelven	118